

9. SAYI: ŞUBAT 2025

DİJİTAL DERGİ

Düş Art®

OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU

RÖPORTAJ:

TUNA KİREMİTÇİ

RÖPORTAJ:

BUSE SEVİNDİK

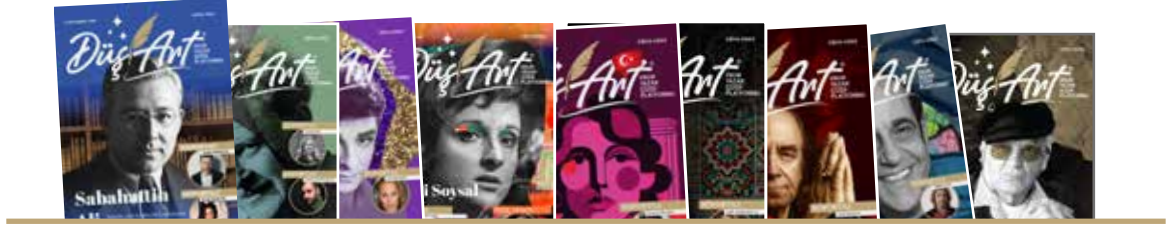
Sabahattin

Ali

“İçimde yarım kalmış bir konuşmanın
üzüntüsü vardı”

KÜNYE

Sahibi: DüşArt
Genel Yayın Yönetmeni: Savaş Aşçı
Yayın Kurulu: DüşArt
Yayına Hazırlayan: Duygu Yeloğlu / DumedyA
Editörler: Savaş Aşçı / Esengül Ersoy / Esra Koyuncu

e-mail: dusartofficial@gmail.com / bilgi@dusart.com
web sitesi: www.dusart.com

Tasarım: DUMEDYA www.dumedyA.com duygu@dumedyA.com

Kadromuz

Savaş Aşçı
Yasin Dedebeiroğlu
Şeyma İzler
Yağmur Ayan
Esra Koyuncu
Şeyda Bozkurt
Ersin Doğan
Ezgi Ülkü Aykut
İlayda Su Güner
Nevin Ulusoy
Duygu Yeloğlu
Ebru Doğusoy
Utku Ceren Deniz
Kerem Uzunözmen
Mert Can Mantar

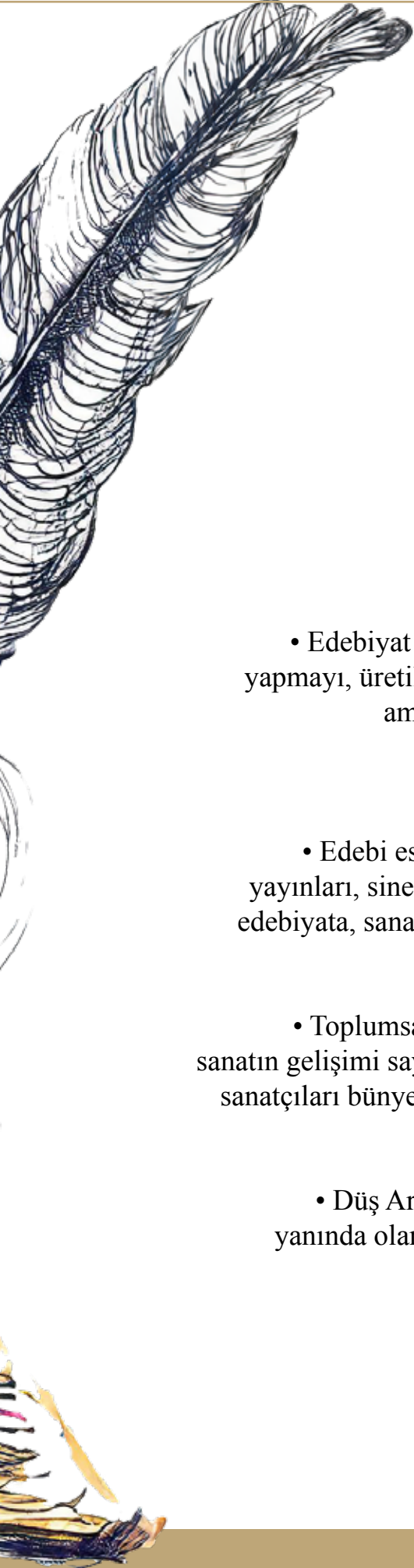
İÇİNDEKİLER

— ŞUBAT 2025 —

Şeyma İzler Özel Dosya	<i>Sabahattin Ali</i>	8
Nevin Ulusoy İnceleme	<i>Yedi Çatılı Ev:Torunlara Dünya</i>	12
Murat Öztürk Öykü	<i>Ağza sıkmalı çikolata</i>	16
Ozan Çaylak Şiir	<i>Çupra</i>	21
Savaş Aşçı Röportaj	<i>Tuna Kiremitçi</i>	22
Rıdvan Şahin Şiir	<i>Düş Artık</i>	25
Utku Ceren Deniz Öykü	<i>Tabuların Tamusu Birinci Bölüm Bonobo'nun Asgari Yaşamı</i>	26
Şeyda Bozkurt Şiir	<i>Gitmelisin!</i>	31
Ömer Sidar Şahin Öykü	<i>Önce Kahvemi İçeyim</i>	32
Seher Gündüz Öykü	<i>Sahaftaki Defter</i>	36
Yağmur Ayan Öykü	<i>Sahneye Son Bakış</i>	38
Taner Deniz Şiir	<i>Günün son ışıkları</i>	41
Azra Bostancı Öykü	<i>Sarı Bakışlı Çocuk</i>	42
Ali Efe Çağlayan Öykü	<i>Sıkıntı</i>	46
İlayda Su Güner Röportaj	<i>Buse Sevindik</i>	48
Mert Can Mantar Şiir	<i>Üç Yüz Altmış Beş</i>	53
Esra Koyuncu Öykü	<i>Yabancı Dosta Veda</i>	54
Ezgi Ülkü Aykut Şiir	<i>Ben Yaprağım</i>	57

Manifesto

Düş Art Nedir?

- Edebiyat ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlayan kolektif, bağımsız bir oluşumdur.

Ne Yapar?

- Edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, konser, podcast yayınları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı amaçlar.
- Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür-sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanır. Bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyesine katmayı, hep birlikte ürettikleriyle toplumsal fayda sağlamayı hedefler.
- Düş Art, bağımsız üretimin ve üretim safhasındaki sanatçının yanında olarak üretimi destekleyip teşvik edici olmayı amaçlar.

DA

DERGİ

EDİTÖRDEN

EDITÖRDEN

KİTAP FUARLARININ GELECEĞİ KARANLIK

Bu yazıyı okuyan insanların hayatlarından en az üç-beş kez kitap fuarına gitmiş olduğunu düşünüyorum. Büyüklü-küçüklü yakınlarımdaki fuarlara zaman yaratıp gitmeye çalışıyorum. Fuarların bendeki karşılığı; yeni yazar tanıyıp yeni kitaplar keşfetmek. Birkaç sene önce İstanbul/Levent Çarşısı'ndaki fuara gitmiş ve Hasan Basri Şenel'in Beşinci Mezar kitabı ile Side May'ın Sakın Gözlerini Açma isimli kitaplarını almıştım. İlgili yayınevlerinin standında kitabı anlatan kişiler iyi anlatmış olacak, kitaplar ilgimi çekmişti. Okuyunca da ilk beş-on olmasa da en sevdiğim ilk yirmi-otuz kitap arasına girdi bu kitaplar. Herkesin tereddüt etmeden alıp okuyabileceği, keyif alabileceği kitaplardır.

Fakat beni bu yazıyı yazmaya iten şey; bu kâşif yanım değil, gözlemci ya da öngörülü yanım oldu...

Son üç veya dört yıldır özellikle Tüyap İstanbul kitap fuarında gözlemlediğim şey; giriş ücretinden kantine, kitaplardan kafeye kadar her şeyin fiyatının fahiş olduğu. Sırasıyla gidersek, mekânın şehir merkezine uzaklığı oraya gidecek insanların hatırı sayılır bir ulaşım ücreti ödemesine neden oluyor. Alana ulaşınca, girişte insanları giriş ücreti karşılıyor. Ulaşım böyle meşakkatli olmasa giriş ücretinin adı anılmaz. Hadi, içeri girdik herhangi bir yayınevi standına uğradık, en ucuz kitap bile insanı alıp almama konusunda kararsızlığa düşürüyor. Kendim de dahil birçok insan orada fiyatı görüp hemen internetteki fiyatlarla karşılaştırıyor ve fuardan almaktan vazgeçiyor. Fuar alanının büyük olması, gezilecek çok fazla yayınevi olması orada saatlerce zaman harcamak anlamına geliyor. Haliyle bu süre içerisinde insanlar acıkıyor ve yiyecek-içecek bir şeyler tüketme ihtiyacı oluşuyor. Alanın içerisindeki veya dışarıdaki mekanların fiyatları her kese için uygun değil maalesef. Ulaşım, giriş, kitap ve yeme-içme gibi kalemleri alt alta topladığımızda kitaba harcadığımızdan fazlasını diğer kalemlere harcadığımızı görebiliyoruz. Böyle olunca da okur ister istemez fuarlara gitmeyi sorgular hale geliyor. Bu sorgulamayı yayınevleri de yapıyordur belki.

Burada bu pahalılığın sorumlusu yayınevleri değil, bunu çok iyi biliyorum. Bir hafta, on günlük fuar maliyetlerini bile o fuarda karşılayamıyorlar, bunu da biliyorum. O nedenle sorumlu olmadıklarını biliyorum, bu yazıyı okuyanların da bilmesini isterim.

Yayınevlerinin fuar maliyetlerini kendisinin karşılaması ve fuarda istediklerini alamaması ise bazı yayınevlerinin artık fuara katılmamasına kadar işi vardiıyor. Haklılar da...

Burada iki kurum veya kuruluşa görev düştüğüne inanıyorum; birincisi Kültür Bakanlığı, Belediye veya bir devlet kurumu, ikincisi ise organizasyon firması. Birincisi olarak gösterdiğim devlet kurumu, katılım sağlayacak yayınevlerine destek sağlamalı. İkinci olarak gösterdiğim kuruluş ise maliyetlerin yükünü sadece yayınevlerine yıkmak yerine sponsor firmalardan destek bulmaya çalışmalı. Bu, herkesin kazanmasına da neden olabilecek bir şekil olabilir. Özellikle İstanbul'daki Tüyap kitap fuarı için sponsor bulmanın çok zor olmayacağına inanıyorum.

Aksi durumda, tahminimce her geçen yıl fuara katılan yayınevleri ve okuyucu katılımında azalmalar olacaktır. Bu da herkesin kaybetmesine neden olacak bu durum. Umarım bu sorunlar üzerine birileri çözüm üretir.

Savaş Aşçı

Şeyma İZLER

matmazell

“...hiçbir doğru ve akıllıca tarafını bulamadığım bu hayata beni bağlayan kuvvetin, içimde saklı bir şeytan olması sahiden mümkündür.”

İçimizdeki Şeytan

Sabahattin Ali

“30 Ekim 2015

Sevgili Şeyma,

Sabahattin’i tanısan çok severdin, o da bayılırdı.” – Hıfzı Topuz

Edebiyatımızın kıymetli kalemlerinden biri olan Hıfzı Topuz’un Başın Öne Eğilmesin kitabını benim için imzalarken yazdığı not. Bu not aynı zamanda benim gibi Sabahattin Ali’nin kitaplarını okumuş, özümsemiş ve onun dünyasına yakınlık duyan biri için harika bir anıdır da.

Sabahattin Ali ile gençlik yıllarında başlayan dostluklarının edebiyatımızda önemli bir yeri var. Hıfzı Topuz kitabını imzalarken çok kısa da olsa sohbet etme şansım olmuştu. Bu arkadaşlık edebi düşünceleri, bakış açılarını paylaşarak derin bir dostluğa dönüşmüş. Sabahattin Ali’nin toplumsal sorunlara olan hassasiyetini eserlerinde işleyişi Hıfzı Topuz’u her zaman etkilemiş ve sevdiği dostunun trajik ölümünden sonra onun anısını yaşatmak için büyük çaba harcamış, bu romanı yazmıştı.

Peki Sabahattin Ali, bu trajik ölümünün öncesinde nasıl bir hayat yaşamıştı?

Takvimler 25 Şubat 1907’yi gösterdiğinde Sabahtin Ali; harbiyeli Sabahattin Bey ve Hüsnüye Hanım’ın ilk çocukları olarak Edirne’de bir kasabada (Bugünkü Bulgaristan, Ardino) dünyaya gelir. Çocukluk dönemine denk gelen savaş yıllarında önce Çanakkale’ye, sonra İzmir’e, son olarak Edremit’e göç ederler. Savaş hâlâ devam ettiği için müthiş derecede yaşadıkları yoksulluk sebebiyle Sabahattin Ali, Rum mahallelerinde makara satarak harçlığını çıkarmaya çalışıyordu. Bunun yanı sıra her zaman sakin, kavgalaradan uzak, köşesine çekilip kitabını okuyan, çalışkan bir kişiliktir. Eserlerinde sıkça rastladığımız güzel karakterinin nasıl oluştuğunu öğrencilik yıllarından belli olduğunu anlıyoruz. Lise öğrenimi için düşlerinde hep İstanbul var ama kısıtlı imkanlar sebebiyle Balıkesir Öğretmen Okulu’na başlıyor, ilk şiirlerini ve öykülerini burada yazıyor ve ilk kez burada âşık oluyor...

Lise yıllarındayken annesinin ruhsal sıkıntıları ile babasını kaybetmesi Sabahattin Ali’yi hayatındaki ilk acılarıyla tanıştırıyor. O bu acılarını edebiyatla, şiirle yenmeye çabalıyordu. Balıkesir’deki Çağlayan dergisinde şiirleri yayımlanıyor. Bunun yanı sıra İstanbul’da Servet-i Fünun ve Akbaba dergilerine de şiirlerini, öykülerini gönderiyordu. 1926’da artık düşlerindeki İstanbul Öğretmen Okulu’na kaydını yaptırarak yeni bir macerayı başlatıyor. İstanbul’da tanıştığı arkadaşları Pertev Boratav, Ayşe Sıtkı ve Hasan Ali Yücel ilk kurduğu dostlukları oldu. Bu dönemde öğretmenlik kursundan tanıştığı Nahit Hanım’a sıriksıklam aşık olmuştu ama aşkına karşılık alamamıştır.

“Madem ki aşk içkisini kabul etmeyecektin, niçin kalbimin kadehini kırdın ey yar” -Terkibi Bend

Nahit Hanım ilk aşkıdır ve bu aşkın verdiği çaresizlik onu bitiriyordu, her ne kadar ayrılmak istemese de İstanbul'dan uzaklaşmaya karar verir. İstanbul Yüksek Okulundan mezun olup Yozgat'a ilköğretmeni olarak atanıyor. Yozgat'ta yaşamaya başlıyor ama bir türlü ne aklından ne de kalbinden çıkaramadığı Nahit Hanım'a mektuplar gönderiyor ve maalesef hiçbirine cevap alamıyor. Gönül ağrısı ve yalnızlıkla geçen zamanlarında Yozgat, Sabahattin Ali'ye hiç iyi gelmiyor. Başka bir açıdan bakıldığında buradaki yaşamı Anadolu insanını ve yaşayış biçimlerini gözlemleme şansı tanımıştı ve hatta gelecekte yazacağı birbirinden güzel romanlarında bu konulara mutlaka değinecekti.

“Ah Nahit, yalnızlık asıl böyle yerlerde belli oluyor. Oysa insan ıstıraplarını, duygularını söylemek için mutlaka birine muhtaçtır.”

Milli Eğitim Bakanlığı bursu ile Almaya'ya giderek dil eğitimi aldı. Alman dili ve edebiyatı üzerine çalıştı. Burada da Fraulein Poder isminde bir kıza tutulur, kendisinin ilgisine rağmen Fraulein Poder bu ilgiyi çok dikkate almaz. (Evet Sevgili Okur, seninle aynı düşüncedeyim :) Almanya günleri kısmen de olsa Kürk Mantolu Madonna'ya benzer bir yanı var.) Dört yıl için gittiği Almanya'dan yaşadığı ırkçılık sorunları nedeniyle ülkesine geri döndü. Resimli Ay dergisine girdi ve burada Nazım Hikmet'le tanıştı. Edebiyatta şiirle ilgili olan Sabahattin Ali, Resimli Ay dergisinde Nazım Hikmet'in teşviki ile öykücülükte kendini epey geliştiriyor. Nazım Hikmet, kalemini çok beğendiği Sabahattin Ali'nin romantizm tarzından çıkarıp realizme yönlendirmeye çabaladı. Bu çabasına karşılık gelecekte Kuyucaklı Yusuf romanını okuduğunda anlatılan hikâyenin gerçekliğinden bir zafer kazanmışçasına seviniyor olacak.

Sabahattin Ali'nin kendi deyimiyle bir hastalığı vardı, bu hastalığın adı aşk. Ne zaman bu hastalığı nüksetse İstanbul'daki dostlarıyla mektuplaşmalarında bundan bahseder, duygularını rahatlatırdı. Ankara'da girdiği dil sınavlarını kazandı ve Aydın Ortaokulu'na Almanca Öğretmenliğine atandı. Burada bir öğrencisine âşık olur ama bu sefer ki daha çok platonik bir ilişkiydi.

Aydın Sanat Mektebinde geçirdiği günlerden birinde öğrencilerin dolaplarında gizli komünist parti gazetesinin bulunması Sabahattin Ali ile ilişkilendirilir ve tutuklanır. Üç ay süren yargılama sonunda beraatle sonuçlanır. Artık bundan sonra Sabahattin Ali, siyasi görüşleri sebebiyle yazıları takibe alınır. 26 Yaşında Konya'ya atandı, Almanya'dayken yazdığı bir şiiri sebebiyle yine tutuklanır ve zorlu hapisane günleri başlar. Hapishanede geçirdiği günlerde dostlarının desteğiyle ayakta duruyor, fena halde sıkıcı geçen günlerini, özgürlüğüne kavuştuğu zamanlarında yapacaklarını hayal ederek geçiriyordu. Kaldığı koşu da diğer mahkumlar tarafından saygı gören biridir. Beş buçuk ay sonra Sinop cezaevine gönderilir. Buraya geldiğinin ertesi günü Hapishane Şarkıları'nı yazmaya başladı. Çünkü içinde yaşadığı duygularını başka türlü ifade edemez, etse de onu anlayacak kimsenin olmadığını farkındadır. Bulunduğu cezaevinde çeşitli suçlardan hüküm giymiş mahkumlar onun yazdığı şiirlerin duygusunu çözemiyor, onların ilgisini çekmiyordu. Büsbütün yalnızlık ve umutsuzluk her bir yanını sarmıştı..

Burada çiçekler açmıyor

Kuşlar süzülüp uçmuyor

Yıldızlar ışık saçmıyor

Geçmiyor günler, geçmiyor

Avluda volta vururum

Kâh düşünür, otururum

Türlü hayaller görürüm

Geçmiyor günler, geçmiyor

1933 Sonbaharında af çıkmasıyla özgürlüğüne kavuşur. On ay tutuklu kaldığı sürede en büyük destekçilerinden olan İstanbul Yüksek Okulu'ndan Ayşe Sıtkı ilk görüştüğü kişi olacaktı. Ayşe Sıtkı'nın sıcak ve duygulu davranışları Sabahattin Ali'de aşk duygusunu ortaya çıkarmıştı yine. Birkaç görüşme ve mektuplaşmadan sonra umutsuz bir aşk olarak geride kalmıştır Ayşe.

Genç yaşında geçirdiği tecrübeler Sabahattin Ali'de henüz yirmi yedi yaşındayken yaşlılık, yorgunluk hissi uyandırır. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra Ankara'ya, Bakanlığa geri döner fakat bir süre hangi göreve atanacağı belirsiz geçer. Ankara'da yaşamak onun için keyifli hatta bazı zamanlarda oldukça eğlenceli oldu. Müdavim olduğu meyhane ve lokantalarda dostlarıyla vakit geçiriyor, kitap okuyor, yazılarına devam ediyordu.

Bu dönemlerde İstanbul'da yaşayan akrabalarının komşu kızları Aliye aklına düşer ve dayısı ile yengesi evlenme isteğini bildiren bir mektur gönderir. Aliye'nin ailesi bu evliliği uygun görür. Artık Sabahattin Ali için mutluluğun kapısı aralanmış, tatlı ve romantik bir dönem başlamıştır. Yaşamı boyunca en çok sevdiği kadın olan Aliye Hanım ile evlenip Ankara'da yaşamlarına devam ederler, bir kız çocukları olur.

Otuz yaşına geldiğinde parça parça yayımladığı, Anadolu'nun kırsal yaşamını detaylıca ele alan ilk realist romanı Kuyucaklı Yusuf edebiyat dünyasında unutulmaz bir yere sahip oldu. Milli Eğitim Bakanlığındaki görevinin yanı sıra yazılarına devam eder. Çeşitli gazetelere öykülerini gönderir, bazılarında ise köşe yazıları yayımlanırdı. 1940 yılında toplumsal meselelere olan hassasiyeti, toplum baskısına karşı bireyin içsel dürtülerini, ahlaki yozlaşmayı incelikle işlediği İçimizdeki Şeytan romanı yayımlandı.

“...hiçbir doğru ve akıllıca tarafımı bulamadığım bu hayata beni bağlayan kuvvetin, içimde saklı bir şeytan olması sahiden mümkündü.” - İçimizdeki Şeytan

O dönemde edebiyatta yazdığı tarzda tek değildi. Aziz Nesin de Sabahattin Ali gibi basın dünyasında öne çıkan biriydi. Yazarı oldukları Tan gazetesinin kapatılması üzerine birlikte Markopaşa siyasi mizah dergisini çıkardılar. Yazılarında işledikleri siyasi ve toplumsal eleştiriler sebebiyle dergi defalarca toplatılır ve kapatılır.

Aşka, sevmeye ve sevmeye hep açık olmuş ama umutsuzluğu da tatmıştı. Kürk Mantolu Madonna romanı aracılığıyla Raif Efendi ile tanışıyor, etkileyici bir aşk hikâyesine ve yalnızlığa derinlemesine tanık oluyoruz. Okuyan herkesin kursağında bıraktığı bir yumru ile Türk Edebiyatının unutulmaz, güçlü bir eseri olarak yer alıyor.

“Yalnız içimde müthiş bir boşluk hissi vardı. Hayatımın en dolu, en manalı zannettiğim bir devresi birdenbire boşalmış, bütün manasını kaybetmişti.” Kürk Mantolu Madonna

Sabahattin Ali'nin zorluklarla geçirdiği yaşamı trajik bir şekilde öldürülmesiyle son bulur. Öğrencilik yıllarımdan beri okuduğum her Sabahattin Ali eseri, onunla karşılıklı oturmuş sohbet ediyormuşum hissi verirdi. Başından geçen talihsizlikler, kurduğu dostluklar, nahif ve sakin kişiliğini her satırda hissetmek mümkün. Toplumsal sorunlara olan hassasiyeti, içimizden biri olduğunun ayırıcı bir göstergesidir.

“Herkes beni keyfi yerinde daima gülen bir insan sanır. Oysa yazılarım çok dertlidir. Çünkü ben hayatımda belli etmediğim üzüntüyü yazılarımda gösteriyorum” - Eşi Aliye'ye yazdığı mektuptan.

Bizi buluşturduğu öyküler ve insanlar tüm zamanlarda varlıklarını devam ettirebilecek, duygudaşları ile kavuşacaktır.

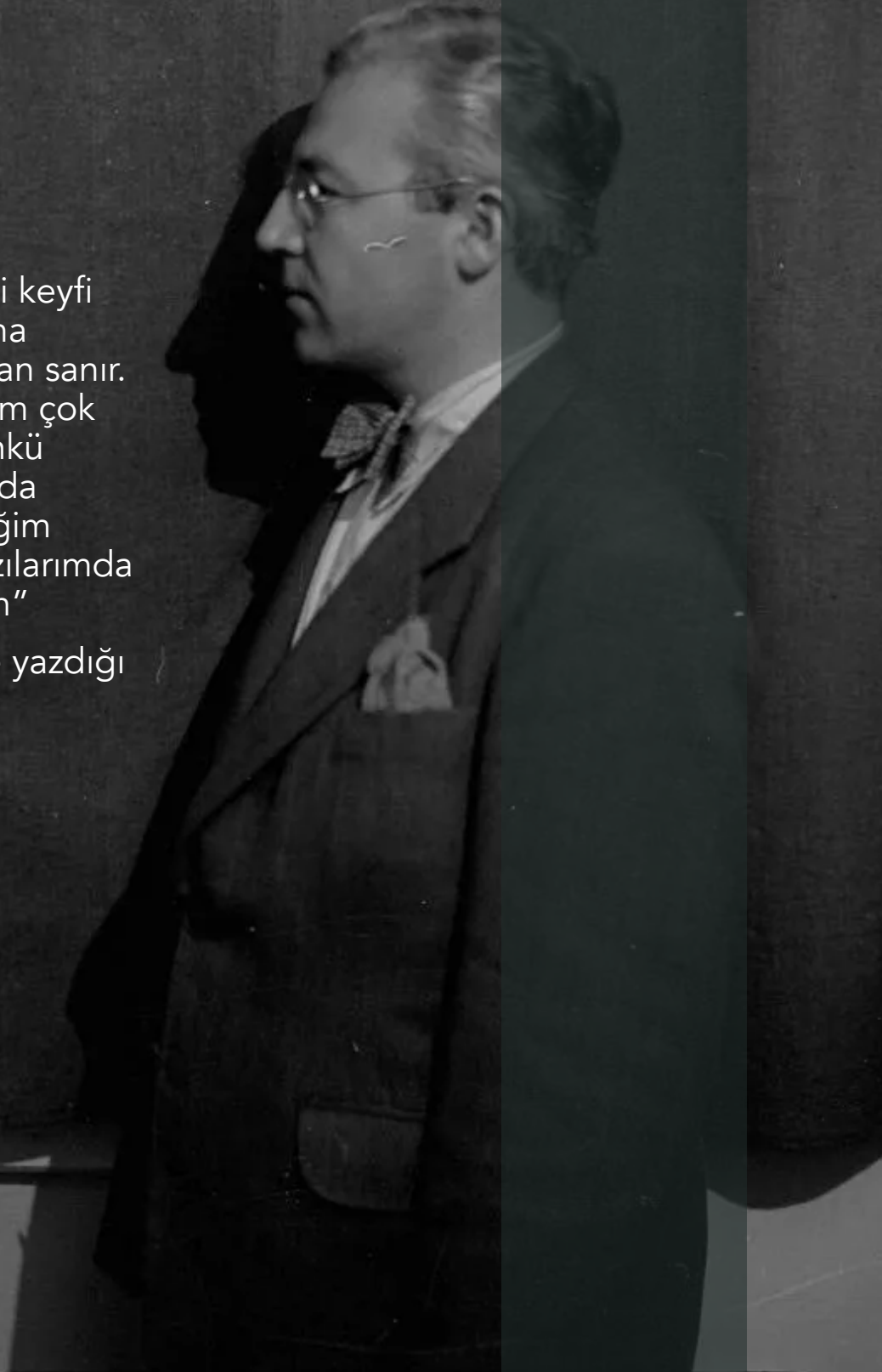
KAYNAKÇA:

Başın Öne Eğilmesin - Hıfzı Topuz

Yeşil Mürekkep - Osman Balcıgil

“Herkes beni keyfi
yerinde daima
gülen bir insan sanır.
Oysa yazılarım çok
dertlidir. Çünkü
ben hayatımda
belli etmediğim
üzüntüyü yazılarımda
gösteriyorum”

- Eşi Aliye'ye yazdığı
mektuptan.

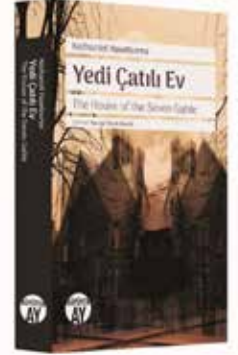
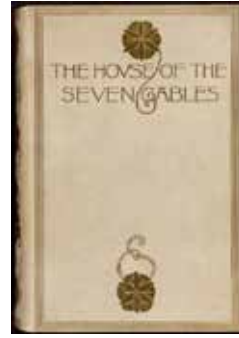
İNCELEME

Nevin ULUSOY

nevinulusoy

“Bir aile kurmak!
İnsanların yaptığı çoğu
yanlışın ve kötülüğün
temelinde bu fikir var.
İşin aslı, en fazla her
yarım yüzyılda bir her aile
büyük, bilinmez insanlık
yığınınına karışmalı ve
bütün atalarını unutmali.”

Yedi Çatılı Ev: Torunlara Dünya

Şu sahip olduğumuz dünyada günlerimizi geçirirken bazen bütün güzellikleri ve zenginlikleri kendimiz, özellikle de bizden sonra gelecek nesillerimiz için isteme eğiliminde oluruz. Onların bolluk içerisindeki yaşantılarını hayal ederiz; her çeşit lüks içinde yüzdüklerini, başkalarının da onlara gıpta ettiklerini, hayran olduklarını, bize de tabii, bu zenginliği sağladığımızdan dolayı. Zihnimizin gözlerinde harikulade galerilerin duvarlarında asılı portrelerimizi görürüz, bugünü unuturuz, başkalarını, onların yaşantılarını, bu imgeyle çevrili kendimizi bir açgözlülük kafesine kilitleriz. Nasıl yaşadığımız ve gelecek nesiller için dileklerimiz onların yaşamlarını kesinlikle etkilediğine göre torunlarımızı da bu kasvetli kafese tıklarız. Eninde sonunda kendi çıkarımız için başkalarını incitmek bir şekilde çocuklarımızı da incitecektir. Bizim hatalarımız onların yaşantısını gölgeleyebilir, bu da en son dilediğimiz şeydir. Onlar için en iyisi diye düşündüğümüz şey, en kötü şey de olabilir çünkü her nesil farklıdır, yeni zamanlar yeni şeyler talep eder.

Nathaniel Hawthorne'un romanı “*Yedi Çatılı Ev*”de parlak nesillerin parlak günleri için inşa edilmiş ancak her bir santimetresi karanlıkla çevrili bir evle tanışıyoruz. Bu roman 1851’de, yazarın en ünlü eseri “*Kırmızı Leke*”den bir yıl sonra basılmıştır. Aynı zamanda bir öykü yazarıydı Hawthorne. 1804’te Massachusetts’de bulunan Salem’de doğmuştu. Salem, cadılık duruşmalarıyla ünlü bir yerdi. Atalarından biri de bu duruşmalarda yargıçtı ve bir kadını ölüme mahkûm etmişti, masum olduğunu iddia edip yargıcın ailesini lanetleyen bir kadını.

On yedinci yüzyılda Salem’de olup bitenler, *Arthur Miller*’ın ünlü tiyatro oyunu “*Cadı Kazanı*”nın da konusunu oluşturur. Bu enfes oyun, toplumun geneli başkalarının suçlu kendilerininse her zaman doğru yolda olduğunu düşündüğünde insanların yapmadıkları şeylerle ne kadar kolay suçlanabileceklerinin ipuçlarını verir. Püritan ataları olan Hawthorne, yazılarında Püritan yaşam yollarını benimsemiştir ve ahlaka önem vermiştir. Berrak ve güçlü bir tarzda yazan Hawthorne’un romantik fikirleri yoktur, insanların yapabilecekleri konusunda pek de olumlu düşünmez, doğayı da bir şifa kaynağı olarak görmez. *Herman Melville*’le yakın arkadaş olduklarını da belirtmeden geçmeyelim. Melville, harikulade romanı “*Moby Dick*”i Hawthorne’a adamıştır.

Kitabın başında ev karşımıza çıkar, “eski Pyncheon evi”, aynı adlı caddededir ev. Yazar, evin görüntüsünden nasıl da etkilendiğini açıklar bize. İçinde yaşadığı insanlarla kendine ait bir yaşantısı vardır evin, acı ve neşe karışımı tecrübeler...

“Bu saygıdeğer evin görünüşü her zaman beni bir insan duruşu kadar etkilemiştir, yalnızca dışındaki fırtına ve güneşiyle değil ama aynı zamanda uzun ölümlü yaşantının geçiş izleri ve içeride olan değişikliklerle.”

Albay Pyncheon bütün ihtişamıyla bu evi yaptırmış, bu muhteşem evin yüzyıllar ve nesiller boyunca sapsağlam duracağını, torunlarının ne müthiş bir aileye sahip olduklarını herkese göstereceğini hayal etmişti. Katı bir Püritandı. Rahatça ibadet etmek, özgürce yaşamak için on yedinci yüzyılda Amerika’ya İngiltere’den gelenlerden biriydi. Püritanlar Avrupa’da, İngiltere’de baskı altındaydılar, onlar için yepyeni bir başlangıç olacaktı Amerika. İbadetin saflığında ısrarlıydılar. Kendilerine “hacı” diyorlardı. Amerika’ya gittiklerinde dünyayı ilk defa gören Âdem gibi olduklarını düşünüyorlardı. Burası bozulmamıştı.

İlk günahın, Âdem’le Havva’nın elmayı yemelerinden beri insanın günahkâr olduğuna inanıyorlardı. İlk ilke, “cennetten kovulma”ydı. Cennetten kovulduktan sonra insanın görüşü bozulmuştu ve Tanrı’nın lütfunun başka bir yansıması olan doğa bulanık bir hâldeydi, insanın görüşü de net değildi sonuç olarak. İnsan, İncil ve doğayla kendini düzeltmeliydi. Püritanlar çok çalışkan insanlardı, çalışmanın hayattaki görevleri olduğuna ve çalışmalarıyla Tanrı’nın şanının yüceldiğine inanıyorlardı. Tanrı’nın kutsamasının bir işareti olan zenginlikleri için de önemliydi bu. Böylece aileleri iyi bir durumda olacak ve ihtiyaç sahiplerine yardım edeceklerdi. Ticarete de çok önem veriyorlardı, bir bakıma kapitalizm fikrini görüyoruz burada.

Püritanımız, büyük olasılıkla kafasında bu düşüncelerle evini inşa etti ancak bundan önce toprak üzerinde bir anlaşmazlık vardı. Arazi aslında Matthew Maule’e aitti ve kendisinin burayı terk etmek gibi bir arzusu kesinlikle yoktu. Albayın bu yeri alma hususundaki tutkusunda arazi alma konusundaki hırsını görmekteyiz, hep daha fazla, nasıl olursa olsun. Kısa süre sonra Maule, cadılıkla suçlandı ve idam edildi. İdamdan sonra albay araziyi aldı ve görkemli evini gördü. Kasabanın bütün ileri gelenlerinin kendisini kutlamaya geldiği odasını da ileride de aynı manzaradaki odada ölecekti. Kasabadakiler, Maule’ün ölmeden önce onu lanetlediğini hatırladılar.

“Tanrı ona kan içirecek!”

Roman boyunca hayaletler ve esrarengiz sesler ortaya çıkar, gotik unsur sürekli bizimledir. Pyncheon ailesi, evi miras olarak aldıkça Maule’ün lanetini de almaktadır âdeta. Sayfaları çevirdikçe karanlığın üzerimize

çöktüğünü hissederiz zihnimizde, evde dolaşırken. Şu anda yalnızca iki kişi vardır evde yaşayan. Hepzibah adlı yaşlı, hiç evlenmemiş, yoksul ve yapayalnız bir kadın, bir de çatılardan birinde kalan genç bir adam, bir sanatçı Holgrave.

Hepzibah'ın yumuşak bir kalbi vardır aslında ancak süregelen yalnızlık ve acı hatıralar yüzüne sert bir ifade vermektedir, yüzü evin ruh hâlini yansıtır. Erkek kardeşi cinayetle suçlanmış, çok uzun süre hapiste kalmıştır ve özgürlüğüne çok kısa zaman önce kavuşmuştur. Zihinsel sağlığı kötü olsa da Clifford, kız kardeşinin yanına yerleşir ancak ondan önce sahnede küçük bir değişiklik olur.

Genç kuzenleri Phoebe, köyden çıkıp gelir ve ev neşeli bir görünüşe sahip olmaya başlar. Sanki lanet bir kutsamaya dönüşecektir. Hâlâ kara bir bulut üzerlerindedir; Yargıç Jaffrey Pyncheon, zengin ama daha da zengin olmak için yanıp tutuşan, toprağın her bir zerresini, elinin ulaşabileceği her mülkü arzulayan, tam da her zaman evdeki insanlarla birlikte portresi hâlâ duvarda asılı olan atası gibi. Holgrave eski evlerin yıkılması gerektiğini, böylece ataların acılarının miras alınmayacağını düşünmektedir.

“Bir aile kurmak! İnsanların yaptığı çoğu yanlışın ve kötülüğün temelinde bu fikir var. İşin aslı, en fazla her yarım yüzyılda bir her aile büyük, bilinmez insanlık yığınına karışmalı ve bütün atalarını unutmalı.”

D. H. Lawrence'ın “Lady Chatterley'nin Sevgilisi” romanında evin beyinin söylediği “İnsan yalnızca bir zincirin halkasıdır.” sözüne itiraz etmek.

Yenilenmek kurumlar için de gerekli elbette, fikirler de böylece yenilenebilir. Kurumlar oluşturuldukları zamana ait fikirlerin sembolü, yeni fikirlerin de onları yansıtacak yeni kurumlara ihtiyacı var. Gelecek nesiller için bir şeyler yapma, onlar için mal mülk edinme düşüncesine karşı Holgrave, bunun onları sınırladığını ve kendi başlarına bir şeyler yapmalarına izin verilmesi gerektiğini düşünüyor. W. Somerset Maugham'ın “İnsanın Esareti” romanında söylediği gibi: “Kendin keşfetmedikçe yaşamın sırrı anlamsızdır.”

Sanatçımız, eski şeyler ve miras konusunda biraz katı görünebilir ama Phoebe, her şeyi ve etrafındaki herkesi pırıl pırıl varlığıyla yumuşatıyor. Bahçede güller açmaya başlıyor, iki gencin kalbi de çiçekleniyor ve atmosfer tamamen değişiyor. Kalplerinin atışına eşlik eden tatlı ezgileri duyabiliyoruz satırlarda.

Bir evin ruhunun olması, içinde yaşayanlarla nefes alıp vermesi E. M. Forster'ın büyüleyici romanı “Howards End”de de karşımıza çıkmaktadır. Howards End, zengin bir ailenin kırsal yöredeki evlerinin adı, ev sahibesiyle özdeşleşmiş, miras için aile fertlerinin kılıç çekmeye hazır olduğu bir ev. “Yerlerin insanlardan daha önemli olabileceğini düşünmek acı verici.” diyor Forster, romanda. Burada miras meselesi, yanında insanların birbirleri yerine evlerine sığınabileceği, evleriyle dostluk kurabileceği fikri de zihnimizde dolaşüyor.

Jane Campbell'ın unutulmaz ödüllü filmi “Piyano”da da Pyncheon gibi uzak diyarlara giden yerleşimcilerin nasıl da gittiği yerdeki arazileri satın almaya doymadıklarını, yerlilerin kutsal topraklarına bile göz diktiklerini, ekmek, biçmek zengin olmanın tek kutsal olmasını ve bunun için de dini öne sürmelerini görmekteyiz. İnsanca tutkular, duygular, Tanrı'nın armağanı olan doğa paranın yanında öyle değersiz ki. İnançlı olmadıkları için yok etmek, sonuna kadar sömürmek istedikleri yerliler anlıyor doğanın dilinden, doğa kaynaklı insana layık sevgiyi onlar yudumluyor, Amerika'da da filmin geçtiği Yeni Zelanda'da da...

Gelecek yüzlerce yıl için zengin olma isteği, zihninde nesiller boyunca yeni kuşakların, büyük büyük atalarıyla gurur duyduğunu canlandırmak ve yalnızca bunun için çaba harcamak. Yıllarını gelecek nesiller için harcamak ve bu yükü de onların sırtına vermek, kendin için hiçbir şey elde etmemek. Her şeyin fazlası, daha çok, daha çok, yakınındaki insanları incitmek, onları değil de toprağı, evleri, yalnızca satın alabileceğin şeyleri görmek, çok azı bir insana yetebilecekken. Kalpler ve doğa bu şekilde tahrip ediliyor ne yazık ki. Oysa mal mülk hep geride kalacak, güzel işlerimiz arkamızda olacak. Haydi bütün dünyevi hırslardan arınalım ve güzel kalplerle coşkuyu yaşayalım, sevgi ve paylaşma esintisiyle. Bugünü tekrar yaşamayacağız, bu güzel yağmur kokusu bugün bizimle, penceremizde ay bizim için parlıyor, mutluluğun kaynağını büyüleyici tonlarla fısıldayarak.

Murat ÖZTÜRK

isteo.yleee

Ağza sıkmalı çikolata

Çok da evvel olmayan bir zaman içinde, günlerden bir gün, daha evvel birçok kez yaptığım gibi yalnızlığımın kol kola Eminönü'nde yürüyordum. Güneşin, size yalancı yalancı gülümsediği, sizi, sıcaklığıyla sevmediğiniz bir akrabayı kucakladığınız gibi kucakladığı bir günde Eminönü'nde yürüyordum. Canım sıkkın mıydı? Hayır. Mutlu muydum? Hayır. Bir menzile varmak niyetinde miydim? Hayır. Envaîçeşit fikirlerle kıyasıya mücadele mi yürütüyordum iç dünyamda? Hayır. Sadece yürüyordum hepsi bu.

Belirsiz birtakım zamanlarda kalabalıklar arasında yürürüm, hiçbir gayeye sırtımı yaslama ihtiyacı olmadan. İşte bu yürüyüş de hiçbir gayeye yaslanma ihtiyacı bulunmayan yürüyüşler topluluğunun bir üyesi olacaktı neticede. Sürekli eş, dost, akrabasıyla vakit geçirenlerden olmadım. Çoğunlukla bu, ülkenin en kalabalık şehrinde yalnızlığım ve iç sesimle yoldaşlık ederdim.

Nice nice insanlarla rastlaşıveriyorduk belli belirsiz, eve gideyim de yemeği yapayım akşama diye koşturan insanlar, kimisinin elinde kestane vardı, kimisi Mısır Çarşısı'ndan bir iki şey almış da evine dönme telaşında vakitlice. Birinin elinde torbalar, diğerinin elinde beyaz ve narin bir el görüyordum bazı bazı. Adımladıkça bunca kalabalık içinde kendimi hayalet gibi hissediyordum. İşin özünde hepimiz birbirimiz için anlık birer görüntüden ibarettik. Sadece bir görüntü. Geçmişsiz, ruhsuz, anlamsız. Hiç doğmamış, hiç doğrulmamış, hiç doğurmamış gibi. Sanki bir anlığına var olmuşuz sonra yok olmuşuz gibi. Gelip geçen bir hayal sadece. Varlığımız birkaç saniyeden ibaret olup birimiz diğerimizin gözbebeğinden silinince misyonumuz tamamlanmış gibi.

Ben bundan ziyade, görünmezlik kavramıyla hemhâl olduğuma dair kuvvetli şüpheler geliştiririm. Nedendir bilmem ama bu hissi de severim. Ya da çok alıştığım dandır. Âdeta bir hayalet gibi ya da ne bileyim, belki de zamanda yolculuk yapmış da o gün yolum Eminönü'ne düşmüş gibi insanların beni görmediği hissi kuvvetleniyordu. Belki de kendimi bu hisse tam kaptıracağım sırada üzerime doğru gelen biri, hafifçe yolunu değiştiriyordu ya -gerçi çoğu zaman yol veren, yolunu değiştiren de ben olurum- işte o anda demek ki bu sadece bir his diyordum. Peki, ya bir gün gerçekten bu his hakikate dönse ne olurdu?

Zannımca bir süre için çok mutlu olurum. Gördüklerimin yanında daha nice göremediğim insan

hakikatlerini görme fırsatım olurdu belki. Bazen bu dünyanın gördüklerimizden çok, görmediklerimizden ibaret olduğunu da hatırlatırım kendime. Başlangıcını hatırlamadığım bir zamandan beri insanlar ve hikâyeleriyle uzaktan uzağa uğraşırım zaten. Mesela Yeraltı Çarşısı'ndan çıkıp beyaz bol gömleği, kumaş pantolonu, kundurasıyla elindeki ağza sıkmalı çikolatayı büyük bir iştahla yiyerek hızla ilerleyen şu adamın hayatı nasıldır acaba?

Bir sorudur geldi, oltaya takılan gariban bir balık gibi takıldı zihnime sadece hepsi o. Hemi hakikat nemize gerek a dostum. Bizim işimiz kurmaktır nice nice hakikatleri.

Peki, ya bir gün gerçekten bu his hakikate dönse ne olurdu?

Bir sabah kalktım. Niyetim her zaman olduğu gibi elimi yüzümü yıkamaktı. Suyu her zaman olduğu gibi açtım, elimi her zaman olduğu gibi musluğun altına uzattım, elimi ıslattım, yüzüme su çaldım, her zamankinden farksız bir şekilde. Sonra aynaya baktım ve aynada her zamankinden farklı bir şey gördüm. Yokluğu gördüm. Aynada kendimi göremiyordum. Aynadaki yansımam tarafından terk edilmişim. Yahu ben sana ne yapmış olabilirim dedim. Elimizi yüzüme götürdüm, yüzümü hissedebiliyordum ama aynaya baktığımda orada sadece korkunç bir boşluk vardı. Yahu insan aynadaki yansıması tarafından terk edilir mi? Aynayı daha dün takmışım yerine, bozuk muydu acaba diye saçma bir soru, selam verip gitti.

Bir an için bunun bir rüya olduğunu düşündüm, belki de uykumun ağırlaşmış bir kalıntısıydı. Fakat soğuk suyun yüzümde bıraktığı his öylesine gerçektir ki bu durumun bir rüya olamayacağını anladım. Korktum elbette, vücut sıcaklığım gitgide arttı. Ortada bir kriz vardı. Yansımam beni terk edip gitmişti. Ya da görünmez olmuşum. Beynimde ve kalbimde fırtınalar kopuyordu ama espriler de hücumla kalkmış geliyordu aklıma. “Şu an resmen yüzsüzüm!” demekten kendimi alamadım. “Şu an aynaya bakmaya yüzüm yok.” Hayır, hayır. Mizahın sırası değil. Bu durumu teyit etmeliydim. Telefona koştum, fotoğraf çekme fikri peydahlandı, hemen hayata geçirdim. Yok... Yokum. Düşünüyorum oysa. “Bak ya, dün gece bir süre ortalarda görünmeyeyim demiştim ya, fazla mı ciddiye alındı konu acaba?” cümlesini de kurdum.

Yıllardır görünüyor olmanın verdiği alışkanlıkla üstüme bir şeyler atıp sokaklara çıktım. Kimse bana bakmıyordu. Kimsenin dikkatini çekmiyordum. Gerçi bu benim için alışılmadık bir durum değil. Bununla

birlikte, normalde birine çarpmamak için eğrilir büğrülür, hatta yolumu değiştirdim. Oysa şimdi, üstüne üstüne yürüyordum insanların. Kalabalık, beni fark etmeden etrafımdan akıyor, geçip gidiyordu.

Eminönü'nün meydanında dolaşıp kalabalığa karıştım. İnsanların gözbebekleri içinde var olan bir boşluktum. Kalabalık beni içine aldı yine. Fakat bu sefer gerçekten görmüyorlardı beni. Fakat bu duruma garip bir şekilde hemen uyum sağladım. Yeraltı Çarşısı'ndan yine o beyaz gömlekli adam, bu kez ağza sıkmalı çikolatasız bir vaziyette çıktı. Ardından usulca ilerledim. Sağa sola bakınıyordu her iki adımında bir. Merakım bir an beni ele geçirdi. Takip ettim. Sirkeci'ye doğru yürüdüm. İnsanların arasından süzülüp Sirkeci Garı'nın önündeki parkta bir banka oturdu. Cebinden çıkardığı çikolataya bir çocuk gibi sarılışını izledim. Bu adamın hikâyesinin nasıl şekillendiğini hayal ettim. Kimdi, neler yaşamıştı, bu çikolata parçası ona ne anlam ifade ediyordu?

İşte orada, onun yanındayken hikâyesini düşünmeye başladım. Ama ben adama ve hikâyesine odaklanmışken birden bir şeyi atladığımı fark ettim. Sürekli etrafına bakınarak yürüse de aslında çok umarsız bir şekilde yoluna devam ediyor, asla birine çarpma telaşı hissetmiyordu. Karşısına gelen herkes, onun yolundan biraz tedirginlikle kaçmak için eğrilip büğrülüyordu ama onun hiç böyle bir derdi yoktu. Onu görmüyorlardı esas itibarıyla. O adam, diğerleri için çarpılmaması gereken bir cisimdi sadece. "Ah kızım!" diye mırıldandığını işittim bir aralıkta.

Ardından diğer insanları izlemeye başladım. Bir annenin yorgun ve bitkin, rengi iyiden iyiye solmuş paltosuyla, çocuğuna kalabalıkta sıkıca tutunuşunu, yaşlı bir adamın, bankta oturmuş titreyen elleriyle avucunda bir şey arayışını fark ettim. Kendimi kaybetmiş, her zamankinden farklı olarak insanların gerçekliklerine dokunma isteğiyle dolup taşıyordum. Zira ben insanlar ve hikâyelerini değil, esasında onlardan hareketle kendi kafamda yarattığım dünyayla alakadardım. Onlarla ne kadar ortak hislere sahip olabileceğim kanısına vardım. Onlar da benim gibi bu kalabalıklar içinde yalnızlıklarıyla görünmez olanlardandı. Hakiki yalnızlar ve hakiki görünmezler. Öte yandan ben fiziki boyutta da görünmüyordum artık.

O gün, yorgun argın eve döndüm. Yine o ağza sıkmalı çikolatasını iştahla yiyen adamı, siyah başörtülü ve çocuğuna büyük bir şefkatle sarılan anneyi ve o elleri titreyen yaşlı amcağı düşündüm. Hiç tanımadığım bu insanlarla acaba kaç defa denk geldik yollarda, meydanlarda, caddelerde? Hiç birbirimizi görmediğimizi ispat edebilir miydik? Bana kalırsa edemezdik. Hakikatte binlerce insanla rastlaşıveriyor ama içlerinden bir veya birkaçını hatırlayabiliyorduk. Şimdi olsa bugün parkta gözlemediğim insanları hatırlayabilirdim. Bir sonraki rastlaşmamızda onları kesin hatırlardım. Zira onlarla ilgili hisler geliştirdim, fikirler yürüttüm.

Etrafımdan geçen yüzlerce, binlerce yüzün aksine şu birkaç insanın yüzünü gördüğümde bir tanışıklık hissi illaki doğardı. Bu da bir hakikati hatırlamamı sağladı. Saf insan olmanın anlamsız ve değersiz olduğu hakikati. İnsanı anlamlı kılan onlarla olan anılarımız, onlara dair fikirlerimiz, onlarla olan etkileşimlerimizdir. O hâlde görünmezlik, beni anlamsız ve değersiz kılacaktı. Kaldı ki bir süredir yoğun bir şekilde kendimi anlamsız ve değersiz hissediyordum zaten. Bu ve benzeri düşüncelerin yoğun saldırısı altındaydım. Neticede şimdi hat safhada anlamsız ve değersiz olarak devam edecektim sanırım, ömrümün geri kalan günlerine. Artık yoktum. Görünmüyordum, kimseyle konuşmıyor, kimseyle karşılıklı anı biriktiremiyordum. Artık tamamen ama tamamen yalnızdım.

Bu ve benzeri düşüncelerden oluşan bir yorgan örtüldü üzerime ve uyuyakaldım koltuğun üzerinde. Telefonum sağ olsun, uzun uzun çalarak uyanmamda çok yardımcı oldu. Gözlerimi açar açmaz aynaya koştum. Hâlâ görünmüyordum. Sonra telefona bakmak geldi aklıma. Telefona koştum, iş yerinden aranıyordum. Kafamı kaldırdım, "Ben bir işte çalışıyordum ya!" dedikten sonra televizyonun siyah

ekranında kendimi görüp irkildim. “İnternette mi bir sorun var acaba?” diyerek tekrar aynaya gittim, evet görünüyordum. Ama çok sürmedi. Koltuğa tekrar oturduğumda o her gün istemeye istemeye gittiğim binayı, iş yerimi düşündüm.

Sabahları erken kalkmak, oldum olası haz almadığım bir durumdu da üstüne bir de istemediğin bir yere gitmek zorundalığıyla uyanmak... Ben elimdeki tek yüzü de şu an itibarıyla kaybetmişken orada çok yüzlü birçok insan mevcuttu. İş bilmez ama ceketine de toz kondurmaz idarecilerin saçmalıklar silsilesi talimatları, yalanlar, ikiyüzlülükler, suç atmalar, iş kitlemeler vs. Çocukluğumdan kalma yalnızlık hissi burada olumsuz yönleriyle omzumdan sıkıyor, canımı acıtıyordu. Yanlış anlaşılma olmasın, yalnızlık hissiyle bir sorunum yoktur genelde, hatta iyi de anlaşırız da bazen dış etkenler vasıtasıyla hırçınlaşıyor kendisi. Ama her şeye rağmen güzel anılarım da oldu orada.

O güzel anları düşündüm, tüm olumsuzlukların ardına. Komik sahneler geldi ekrana sonra. Aslında ne de çok anı biriktirmişim geçen yıllar içinde orada. Kâh güldük eğlendik kâh sinir krizleri geçirip bir tebessümle geçiştirdik, bazen de geçiştiremeyip tümenden isyan ettik. Temelde bir insanı var eden, hayatta tutan anılarıydı, değil mi? Ben şu an görünmüyor olabilirim ama birileri beni hatırlıyor işte. Ofisteki en iyi arkadaşım Samet de mesajlar atmış. Müdür de aramış on defa. Demek ki varım ve yaşıyorum hâlâ. Sadece ortada görüntü yoktu. “Öldüm mü acaba ya?” diye sert bir şekilde sordum sessizliğe doğru. Ölüm de böyleydi ya. Bedenler kaybolur ama hatıralarımızda yaşatırız toprağa sakladıklarımızı.

Annem de aradı müdürün on ikinci aramasından sonra. Televizyon ekranında tekrar belirdi silüetim. Oldukça tedirgin bir hâlde açtım telefonu. “Oğlum!” lafını duyunca, “Efendim anne...” cevabı çok titrek çıktı ağızdan. “Oğlum n’apıyorsun?” sorusu yüzümde tebessümler açtırdı. Şimdi hem görünür olmuşum hem de annem benim sesimi duymuştu. Ana-oğul kısa bir sohbet ettik. Babama da selamlarımı iletip kapattım telefonu. Müdürü arayıp iki gündür neden işe gitmediğimi ve neden bilgi vermediğimi anlatan yalanlar sıraladım. Aynı yalanları Samet’e de sıraladıktan sonra bir de dedim Instagram’da dolaşayım. Üç mesaj da oradan gelmişti. Aynı yalanları onlara da tekrarladım. Hakikati söylesem kim inanır? Instagram’da paylaştıklarına baktım. Etiketlendiğim üç beş gönderiye de göz attım. Ardından bir defter alıp bu tecrübemi yazdım.

Bu olaydan bazı çıkarımlar kaldı bana:

1. Sadece insan olmak değerli olmamıza yetmiyor. İnsanı anlamlı ve değerli kılan onlarla olan anılarımız, onlara dair hislerimizdir. İnsan, hissettiğimiz ve fikirler yürüttüğümüz derecede değerli ve anlamlıydı. Tabii, bu his ve fikirlerin olumlu olması tercih edilir. Ama olumsuzluklar silsilesiyle hayatımızda yer edinen insanların da anlamsız ve değersiz olduğunu kim söyleyebilir.

2. İnsanı var eden, yaşatan anılardır. Diğer insanlarla olan etkileşimleridir. Şu ağza sıkmalı çikolatasıyla sokaklarda umarsızca gezinen adamın ne kadar yaşadığı tartışmalı değil midir? Yaşamak sadece nefes almak değildir, değil mi? O da nefes alıyor ancak oturup sohbet edecek, iç sesinden başka kimsesi yok. Hayatta kimsesi yok. Öldükten sonra onu hatırlayacak kimsesi yok. Şimdi bu adamın yaşadığından söz edilebilir mi? Öte yandan yoksul kadını ve çocuğunu düşünelim. Onlar için nispeten daha fazla umut var. En azından bu zalim dünyada birbirini seven iki kişiler. Binlerce insan onların yoksulluğunu ve kimsesizliğini görmüyor, duymuyorsa da onlar birbirlerini duyup görebiliyordu. Şu elleri titreyen ve titreyen ve nasırlı ellerinde geçmiş güzel günlerini arayan yaşlı adam için de nispeten ümit vardır diyebiliriz. Onu terk etmiş bile olsalar en azından akıllarının bir yerinde babaları olduğunu bilen evlatları vardı.

Görünmezlik derecesine göre sıralayacak olursak ben herhalde bu sıralamada en üstte olurum. Aksi büyük bir haksızlık olur çünkü. Beni seven bir annem, bir babam ve kız kardeşim var. Başımı sokacak bir evim, para kazandığım bir işim ve kimini sevdiğim kimine yalancı yalancı gülümsediğim ve hiç de içimden gelmeyerek iyi davrandığım iş arkadaşlarım var. Şu bakkal amcayla bile birkaç gülüştüğümüz anlarımız var. Sonra şu anne ve çocuk gelir ikinci sırada. Yoksuldurlar, toplumun bir parçası olamazlar, konu komşu onlara, bir anlık göz ucuyla gördüklerinde acır ve bir dakika sonra varlıklarını bile unuturlar. Lakin anne ve çocuğun birbirine olan sevgisi hepsine üstün gelecektir. Sonra yaşlı adam gelir. Çocukları itibarlıdır. Durumları iyidir. Ancak geniş ve sıcak evlerine bir yaşlı babalarını sığdıramazlar. Öte yandan bir babaları olduğunu bazı bazı hatırlarlar. En içler acısı durumda olanımız, şu ağza sıkmalı çikolatalı adamdır. Çünkü onun hiç kimsesi yoktur. Kimseyle bir anısını hatırlamaz. Kaldı ki düşünmez de. Ama ben biliyorum artık onu. Ben hatırlıyorum. Şimdi bu satırları yazarak onun da bu dünyada bir izi kalsın istiyorum.

Ŗiir

Ozan ÇAYLAK

ozan.caylak

upra

Kıyılardan 6nce davrandım

ekildim derinlere

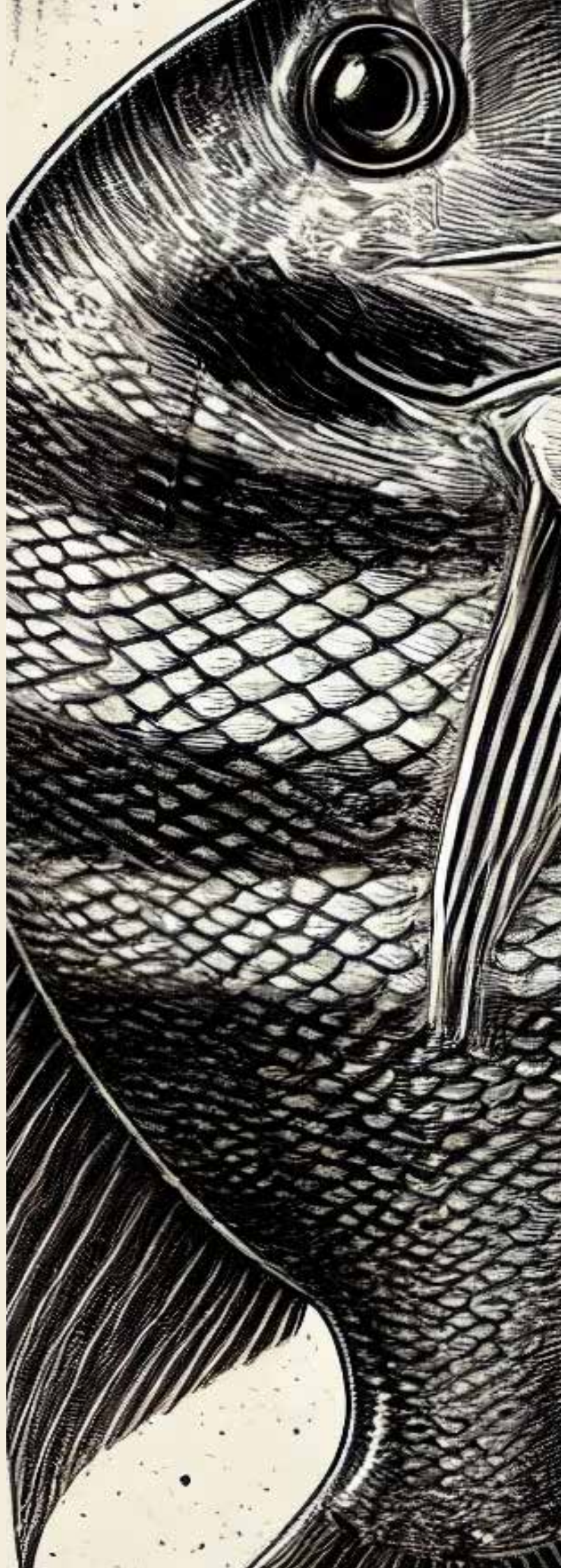
Dudağımı denizlere bađıŖladım

G6zler kan içinde

Omuzlarımdan izin aldım

Ağlamak 6zere

G6lgesi d6Ŗer bazen g6zyaŖların sadece

Savaş AŞÇI

© savasascii

Gençlere tavsiyem,
kırk yaşından büyük
kimsenin tavsiyesine
kulak asmasınlar. Buna
bu tavsiye de dahil.

Tuna Kiremitçi

Tuna Bey Merhaba

Biz, Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik.

Öncelikle, bilinenler dışında Tuna Kiremitçi kimdir? Hem şair hem yazar hem de müzisyensiniz. Sizde ilk kendisini gösteren bunlardan hangisi oldu? Sonrasında hangileri geldi? Yolculuğunuzdan biraz bahsedermisiniz?

Tuna Kiremitçi en sevdiği yemek kuru fasulye-pilav olan, halı saha maçlarında kalede duran, haftada bir güneş gözlüğü kaybeden, şu sıralar diyet yapmaya çalışan, Eskişehirspor taraftarı, mor rengini çok seven, yarı Filibeli yarı Yozgatlı bir ailenin çocuğudur. Şiir yazmaya ve müzik yapmaya aynı yıllarda, 14-15 yaşlarımdayken başladım. Hayatım çok zordu ve tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi ifade edebilmek için. Sonra şairliğin yanına romancılık da eklendi. Kendimi bildim bileli yazıyor ve şarkı söylüyorum. Müzik ve edebiyat uçmamı sağlayan iki kanadım gibi.

Babanızın kitaplarıyla edebi altyapınızın oluştuğunu biliyoruz. Sonrasında sizi etkileyen, ilham olan şair, yazar ve müzisyen oldu mu?

Gençliğimden beri gizem ve polisiye romanlara meraklıyım. Agatha Christie, Raymond Chandler, Travenian, Dashiell Hammet gibi... Bir de tabii ilk suç romanı "Suç ve Ceza"yı yazmış Dostoyevski babamız. Modern şairlerimizden Oktay Rifat, Nâzım Hikmet, Attilâ İlhan ve Nilgün Marmara'yı severim. Müzikteyse daha çok ozan geleneğine bağlı hissediyorum kendimi.

Günümüz ozanlarından birisiniz. Bugün itibarıyla düşünürsek sizin dışınızda yaşayan iyi ozanımız veya ozanlarımız kimlerdir sizce?

Ozanlık müzikle edebiyatın buluştuğu alan olduğu için önemli. Neşet Ertaş'ı her zaman sevmişimdir. Aşık Veysel'i. Bülent Ortaçgil ve Hümeysra'yı. Teoman günümüzde çok önemli. Bir de geçenlerde yitirdiğimiz İrfan Alış çok değerli bir ozandı. Dünyadaki örneklerse Bob Dylan, Jacques Brel, Leonard Cohen, Tom Waits... Hepsi de benim dünyamı oluşturuyorlar.

Öncesinde farklı türde yazarken sonradan polisiye yazmaya başladınız. Son dönemleri saymazsak aslında büyük risk. Eğer yanlışımlı varsa düzeltin beni, eskiden polisiye türüne daha farklı bakılıyor ve daha az okunuyordu, sizi bu riski almaya veya türünüzü değiştirmeye iten ne oldu?

Evet, bugünlere evrilerek gelmiş bir yazarım. Kendime meydan okumayı ve risk almayı her zaman sevdim. Bir kitabım çok sattı diye onun kopyalarını yazmayı düşünmedim hiç. Polisiye her zaman yazmak istediğim türdü. Bir gün kendimi hazır hissettim o kadar. Bence polisiye ve suç edebiyatı bugünün dünyasını anlatmak için en uygun tür. Üstelik hem yazması hem de okuması keyifli.

Bizdeki polisiye yazarlarından kimlerin kalemini beğeniyorsunuz? Ahmet Ümit'i ayırırsak ben sevgili Algan Sezgintüredi'nin kalemini beğeniyorum. Macera romancısı olarak Hasan Basri Şenel'in de kalemini beğeniyorum. Sizden hem polisiye hem de macera romanlarımızdan tavsiye istesek, hangi kitapları önerirsiniz?

Bizim yürüdüğümüz yolu Ahmet Ümit ve Celil Oker açmıştır. Yıllarca çalışarak yerli polisiyeye saygınlık ve okur kazandırdılar. Polisiyeyle tanışmak isteyenlere mutlaka öneririm. Ayrıca Elçin Poyrazlar, Mehmet Murat Somer ve Alper Canıgüz'ün polisyeleri de hem ruha hem de zekâya hitap ediyor.

Şiir kitabı, öykü kitabı ve roman tavsiyesi istesek, bunlar hangi kitaplar olur?

Oktay Rifat, Can Yücel, Ali Asker Barut ve Cevat Çapan'ın tüm şiirleri. Aslı Perker'in "Flamingolar Pembedir", Nermin Yıldırım'ın "Unutma Beni Apartmanı" ve Ursula K. LeGuin'in "Mülksüzler" romanları. Petros Markaris'in tüm polisyeleri.

En sevdiğiniz şair, yazar, oyuncu ve müzisyenler kimlerdir? Tuna Kiremitçi kimleri okur, seyreder ve dinler?

Yunus Emre, Şeyh Galip, Oktay Rifat, Attilâ İlhan, Baudelaire ve Konstantin Kavafis sevdiğim şairler arasında. Kurt Vonnegut, Andrea Camillieri, Henning Mankell, Dostoyevski ve Latife Tekin sevdiğim romancılar. Müzikteyse Peyk, Teoman, Duman, Patti Smith, The Beatles, Rush, Ceren Gündoğdu...

Son okuduğunuz kitaplar içerisinde en keyif aldığınız kitap hangisi oldu?

Dino Buzzati'nin "Tatar ölu" romanını geç de olsa okudum. Gerçekten harika bir eser.

Yetenekli ve üretken bir insansınız; edebiyat veya müzikle ilgilenen, kendisine bu alanlarda yol çizmek isteyen gençlere neler önermek istersiniz. Bunların olmazsa olmazı nedir?

Gençlere tavsiyem, kırk yaşından büyük kimsenin tavsiyesine kulak asmasınlar. Buna bu tavsiye de dahil.

Bizi kabul edip sorularımıza içtenlikle cevap verdiğiniz için size çok teşekkür ediyoruz. Sahneniz, alkışınız çok olsun...

Rica ederim, ne demek.

ŞİİR

Rıdvan ŞAHİN

shn.8993

Düş Artık

Düş artık yakamdan ısrarcı sonbahar
Sana Oedipus gibi gözlerimi rehin vermedim mi
Peşimi bırak yeterince doldu bağrıma yağmurlar
Kendi karının tipisinde mahsur kalmış bir yolcu gibi
Benden medet umarak çalmakta kapımı kış
Üstelik ardında bıçaklar gibi saplanmış
ve geçmişin izlerini taşıyan sarkıtlar var

Bu kimin bozkırındır ovasında bir çığ kollayan
Nehri donduran bir soğuk bilinci altına alıyor
Kimin rüzgârdır bu keskinliğiyle yüzümü yalayan
Ne cüretle biri el değmemiş toprağı altına alıyor

Artık yeter çekil kulağımın dibinden yalancı sonbahar
Gözlerim sonsuz beyazlığa yavaş yavaş alışıyor
Seninse dilinde hâlâ sararmış yapraklar var
Bir yalan rüzgârıyla dökülüp savrulmayı bekliyor

Utku Ceren DENİZ

Tabuların Tamusu

Birinci Bölüm

Bonobo'nun Asgari Yaşamı

“İşten çıkarsam kolayca yenisini bulamam,” diye düşündü Bonobo. Maymun boyunu aşmış otları ışıldatan öğlen güneşinin içinden sırtındaki yüklerle ağır ağır ilerlerken düveni çeken boğanın, otları temizleyen eşeklerin, ağır nesnelere taşıyan orangutanların acı kükremeleri ve böğürmeleri çalınıyordu kulağına.

Çalışma hayatına yeni başlamış, yeni yetme bir maymundu Bonobo. Takriben bir senedir aynı fabrikada çalışmaktaydı fakat hiçbir ayı birbirine bağlayamadığı için işini bırakmayı düşünmekteydi amma velakin maaşı daha yüksek bir iş bulamayacağı gerçeğini de kabullenmeliydi.

“Bu diyarın düzenine kakistokrasi hâkim, niteliksiz bir timsahın yönetimindeyiz. Ekonomi gittikçe batıyor, dünyanın en pahalı gıdasını yiyoruz. Barınma, ısınma, eğitim ya da sağlık gibi elzem ihtiyaçlara bile tonla para veriyoruz. Sense hâlâ işten çıkmayı düşünüyorsun. Aptalsın! Beyinsiz bir maymunsun!” diye kalayladı kendini. Düşünürken oldukça yavaşladığından bihaber olduğundan işçi taifesini yöneten sert timsahın dikkatini çekmişti.

“Çabuk olsana aptal hayvan!” diye bağırdı Bonobo'ya.

Bonobo, umacı görmüş bir çocuk gibi zıpladı yerinde, sırtındaki yüklerin bir kısmı yere saçıldı. Saçılanları hızlıca topladıktan sonra hiçbir şey söylemeden hızını artırdı. Konuşmaya ne hacetti? Ağzını açıp cevap verse en iyi ihtimalle dayak verdi, en kötü ihtimalle ise diyarın hapisanelerinden birine tıklılırdı. Diyarı yöneten timsahlar içindeki tanıdık eşrafı araya soksa bile bir sirkte şaklabanlık ya da akrobatlık yapmak üzere sömürürlerdi onu. Sirk maymunu olmak, en korktuğu şeylerden biriydi. Oldukça para getiren bir iş olmasına rağmen onursuz bir yaşamı seçmekti sirk maymunu olmak.

Neredeyse altmış beş kilo olan, yorulmuş iri gövdesini zorlayarak, gösterilen odaya bıraktı sırtındaki yükleri. Binadan çıkıp girişte biraz soluklanmak istedi. Bunu yaparken müdür timsahın gözüne ilişmemek için girişe yığılmış samanların arkasına geçti. Geniş ve düz yüzünden terler akıyordu. Derin çukurlarının içinden belli belirsiz seçilen küçük gözlerinden yalımlar saçılıyordu. Yok gibi burun kemiğine ilişik geniş

burun delikleri hışımla açılıp kapanyordu. Geriye doğru basık alnını, kolunun üst tarafı ile ovuşturarak terini sildi. Gövdesine nazaran küçücük olan başının üzerinde bitmiş yoluk saçları da ter içinde kalmıştı. Gözlerinin hemen bittiği yerde başlayıp başının tümünü kapsardı bu saçlar.

Ansızın ağrı saplandı kısa ve kalın boynuna, devasa elleriyle ovdu boynunu. Ağrısını dindirmeye çalışırken güdük bir odunun üzerine oturtulmuş gibi duran küçük kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Masmavi sema bulutsuzdu, güneş bir bahar sabahına göre oldukça kavurucuydu, var olan yalnızca her bir anakaradan görünen şemsin yakıcı ışınlarıydı. Gözlerini sulandırdı ışınlar, ellerini kaldırarak şemsiye yaptı gözlerine, etrafı kontrol ettikten sonra işin başına geri dönmek için yekindi. O esnada samanların hemen arkasında boylu boyunca uzanan nebatatın içindeki kargıları birbirine tutturmak için kullanılmış gazeteler çarptı gözüne. Gazetelerin birinde gördü, diyarı yöneten kral timsahı.

Kral timsah, gazetenin ilk sayfasından gülümsüyordu reayasına. İri, kalın ve kabuksu derisi ışıldıyordu, kemiksi plakalar ile örtülü bedeninin üzerine fiyakalı bir takım elbise geçirmişti, bittabi bu takım elbiseyi de diğerleri gibi bir kez daha giymeyecekti. Beşer parmak bulunan ön ayaklarından birini, selamlar gibi kaldırmıştı fotoğrafta. Gülüşü öyle yapmacıktı ki doğası gereği, mütemediyen yenilenen seksen adet dişinin sekseni de görülüyordu. Gazetenin manşetine büyük puntolarla yazılmıştı kral timsahın söylemi. “KRAL ALAVAN: LİYAKATİ SİZDEN ÖĞRENECEK DEĞİLİZ!”

Bonobo, kerhen güldü manşeti okuyunca, bir kez daha baktı kral timsahın fotoğrafına. Türlü desise ile envaiçeşit yere timsah tanıdıklarını yerleştirdiği alenen bilinmesine rağmen nasıl da onurlu duruyordu öyle!

Kral timsah, hayvanlar tarihinin gördüğü en niteliksiz liderdi. Korkutarak yönetmenin dışında bildiği hiçbir şey yoktu. Yönetim biçiminin “Kakistokrazi” olarak adlandırıldığından haberdar değildi. Tevatürlerin kulağına gelmeme sebebi ise çevresindeki hiçbir hayvanın, ona bunları söyleyecek kadar cesur olamayıştıydı. Reayası tarafından “niteliksiz” bulunduğunu veya yapılan kulislere ismini anmanın tehlikeli olduğundan pespaye mahlaslar ile yerildiğini bilmiyordu. Hele ki bu takma isimlerin incitici benzetmelerden oluştuğunu öğrenirse eline geçirdiği tüm hayvanları ya öldürür ya da süründürürdü.

O ki kendi büyüklüğünü, hayvan ırklarının tükenmesinden daha mühim gördüğünden gözünü hiç kırpmadan yapardı bunu. Yönetimi altındaki hayvanlara kendi hakkında eleştiri yapma hakkını bile bahşetmeyen bir diktatör olduğunun farkındaydı, amma velakin onun bildiği tek yöntemdi korkutmak! Sunturlu anılmak için aznavur olmak gerektiğini, gücün yalnızca kurnazlık ile birleştiğinde işe yaradığını düşünürdü, tabii burada anladığı “güç” farklı bir güç olsa da... Onun güç anlayışında iltimasa yer yoktu! “Diyarların kralı” kolay olmamıştı bittabi. Kendini korumak adına çevreye saldırdığı korkunun getirdiği şöhretin azametli mahlasıydı bu.

Herkes korkuyordu kral timsahtan, hem de öyle korkuyordu ki korkunun haricinde başka hiçbir duyguya yer kalmıyordu kalbinde. “Korku” böyle bir duyguydu vesselam. Bir raddeye kadar oldukça faydalıydı lakin sınırı aştığında diğer duygulara yer bırakmazdı. Hepsini olağanca kuvveti ile emerek güçlenmeyi severdi, ehlileştirilmesi zor vahşi bir hayvan gibi parçalardı ruhu.

Bonobo'nun da hissettiği, hissettiği için utandığı, utandığı için dillendiremediği his, bu korkunun ta kendisiydi. Girift olmuş duygularını açmaya cesareti yoktu. Açarsa uzun zamandır yapmak istediği bir şeyi yapacak ve parçalanmış ruhunu toplayarak kral timsaha karşı gelecekti. Bu gözü karalığını canıyla ödeyebileceğinin farkında olduğundan ani bir refleks ile gözlerini ayırdı gazeteden. İçinden homurdanarak hamallığa koyuldu. Korkanın mutlu olamayacağını, sahneye çıkmayı değil de sahneye çıkanları izleyip iç çekmeye mahkûm olacağını kabullenmek istemiyordu. Böyle giderse konfor alanından çıkma cesareti gösteremediğinden bir ömür boyu hayıflanacaktı Bonobo. Görünmez duvarlarla kaplı bir hapishanenin içinde olduğunu ve onu bu hapishaneye sokanın iğrenç korkaklığı olduğunu, belki son nefesinde anlayacaktı ve yaşamaktan korktuğu için istediği hayatı yaşayamamış her canlı gibi nedametle verecekti son nefesini. Bir korkak gibi yaşayıp bir korkak gibi ölecekti.

O gün mesai bitimine değin, yaşayan bir ölü olduğunu düşünerek çalıştı Bonobo. Bu sistem onları öldürmek üzerine kurulmuştu, timsahlar dışındaki hiçbir hayvana rahat yoktu. Kral Alavan, kendi tayfasına bol keseden dağıttığı paraların ucunu bile göstermiyordu alt tabakaya. “Ölün!” diyordu ağzını açmadan. Öyle ya, öldürmek her daim edimsel davranışlardan oluşmazdı. Mutluluğa engel olarak, yalnız bırakarak, kuru ekmeğe talim ettirerek, eğlenceye ya da sanatsal aktivitelere katılacak zaman ve maddiyat vermeyerek, sesini duymayarak, varlığını görmeyerek de öldürebilirdin birini. Birini yok sayıp ölmeden toprağa sokmaktan daha beter bir öldürme biçimi de yoktu. Zira kalbine somut bir bıçak saplanan hayvan ânında ölürken Bonobo ve Bonobo gibiler için o görünmez bıçakla yaşayarak her nefeste acı çekmek zarurıydı. Her gün tekrar tekrar ölmek ve gömülecek toprak bulamamaktı bu. Cehennemin tastamam kendisiydi.

Mesai bitiminde iş yerindeki arkadaşı olan eşek Sardinya ile birlikte eve gitmek üzere yöneldiler. Sardinya, bembeyaz tüylerinin altındaki güçlü ve dayanıklı kalın kemik yapısıyla dikkat çeken, dirayetli bir dişiydi. Bonobo işe ilk başladığında onu ortama alıştıran, diğer hayvanlar ile kaynaştıran ve iş yeri hakkında önden bilgi verip temkinli olmasını sağlayan eşek Sardinya'ydı.

Henüz genç bir delikanlı olan Bonobo'yu, ansızın gelen esrimelerinden ayırıp işe daha sıkı sarılması yönünde vaaz veren tek hayvandı Sardinya. “Azıcık aşım, ağrısız başım...” mottosu ile fukara hayatını sineye çekip inceden delirdiğinin farkında olmaksızın yaşadığı her şeye gülüp geçerdi. Onun bu pozitif tutumu, Bonobo için tutunacak bir dal olmuştu. Sardinya'nın farklı bir dünyada yaşadığını bilmesine rağmen yanında olmaktan hoşlanırdı. Belki de sefaletinın yara bandı olarak seçmişti Sardinya'nın dünya dışı frekansını. Konuşmaları ekseriyetle mantık çerçevesine oturmasa da ortak noktaları asgarinin altında olsa da severdi onu.

“Şu yakındaki kafede birer kahve içelim mi?” dedi Sardinya. “Muhabbet eder, iş stresini üzerimizden atarız. Havamız değişir.”

Bembeyaz tüylerinin bazı yerleri toza toprağa bulanmıştı. Urbasını düzelterek görebildiği tozları yalamaya başladı.

Ayın başıydı. Ay başlarında maaşın sonuna doğru eriyeceğini aklına getirmek istemezdi Bonobo. Monoton ve sıkıcı hayatına bir nebze de olsa renk gelmesi için ara ara bir kafeye gidip kahve içebilirdi ancak. Tabii o da itidalli olmak koşuluyla... Bu bile ay sonuna doğru zorlardı kesesini lakin aksi hâlde robotik, sakil ve süfli hayatının içinde depresyonlardan bunalım seçmek zorunda kalırdı kendine. Bunun adı sosyalleşmek ise o sadece “sos” kısmını gerçekleştirebilirdi, zor olan bununla yetinebilmeyi, pastadan bir parmak alıp doymaya çalışabilmeyi.

“Olur,” dedi Bonobo.

Koşar adım çıktılar fabrikadan, en yakındaki kafeye oturup sipariş vermek üzere menüyü aldılar ellerine. Bir süre pel pel bakındıktan sonra bir fincan kahveye verecekleri o tutara üzülen ama yine de belli etmeyerek istediler sade kahvelerini. Fiyatların onlarda yaratmış olduğu avelliği yatıştırdıktan sonra söylendi Bonobo.

“Yine her şeye zam gelmiş.”

Başını salladı Sardinya. “Buna da şükür. Allah beterinden korusun,” dedi öne doğru uzayan ağzını büzüştürerek.

Bonobo sinirlenmişti fakat mühimsemedi. Sardinya hep böyleydi, aza kanaat etme konusunda bir dünya markasıydı. Şükür diye diye gelmişti bugünlere, gözünün önünde olan atideki zifiriliğe gözlerini kapatarak. Bir anlığına üzüldü Sardinya ve Sardinya gibilere. Tüm bu yoksunluğun içinde aşk, sanat ya da eğlence gibi elzem ihtiyaçlara vakit ayıramamalarına rağmen kanaatçi olabiliyorlardı hâlâ. İhtirassız aşk, basiretsiz sanat, şetaresiz bir eğlenceydi onlarınki.

Kapitalizmin hükümlerini ilan ettiği günden beri ilanihaye bir yüzeyselliğin içinde debelenmekteydiler şuursuzca. Yaşamak sandıkları şey, bir bok çukurunda gark olmamak için cidal etmekten başka bir şey değildi. Yeteri kadar eğlenemeyen, kültür ve sanat etkinliklerine zaman ayıramayan, kendini geliştirmemesi için tüm şartların ihtimam ile örüldüğü bir topluluk nasıl kalkınabilirdi ki? Haklarını aramaktan bile korkuyordu hepsi. Bu zorbalığın içinde öylesine yılgın kalakalmışlardı ki ne düşünceleri gerektiğini bile düşünemiyorlardı. Bırak düşünmek hakkında düşünmeyi, düşünüm denizinin kıyısından geçmeye dahi hâlleri yoktu.

Hayvanların, onlara yol gösterecek birinin varlığına ihtiyacı vardı. Kimse “kurtarıcı” olmayı üstlenecek kadar dilaver değildi. Aslında neredeyse hepsi bokun tadına alışmıştı. Memnunlardı tanıdık bataklıkta debelenmekten. Özgürlüğün bedelini ödemektense sefil bendeliklerinde kavruarak yaşamak evlaydı. Memnun olmasalar bittabi ses çıkarırlardı, değil mi? Kim bilir, belki de dolaylı yoldan ölümü bekliyordu hepsi. Aslında çoktan öldüklerini, neyi bilip neyi bilmediklerini, neyi bilmezden geldiklerini iyi biliyordu hepsi. Hayvanlar seviyordu prangalarla yaşamayı. Elden ne gelirdi o hâlde? Kendi kurtarıcısı olmayı beceremeyeni hangi azametli cengâver çıkarabilirdi karanlıktan aydınlığa? Dünyanın tüm kahramanları da toplansa nafileydi, tözünü göremeyene.

“En son ne zaman konsere gittin?” diye sordu Bonobo. Kılıcı gövdesine kim bilir kaçınıcı kez giyindiği, solmaya yüz tutmuş giyitini düzelterek kabardı, sandalyesini çekip Sardinya’ya doğru eğildi. Küçük gözlerini kısarak sorusunu yeniledi. “En son ne zaman kültürel bir aktiviteye katıldın?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Sardinya. “Sanırım gençtim, annem ve babamın çalışıp kazandıkları ile bir konsere gitmişim ama kaç sene oldu hatırlamıyorum.” Ebleh ifadesi bir meczubun şuursuzluğunu taşımaktaydı.

“Zaten Şu an istesen de gidemezsin! Şu an bir konser biletine verilen para ile eskiden ev kiralanıyordu!” dedi Bonobo, hıŐmının Sardinya’ya sirayet etmeyeceğini bile bile. Bir kez daha aklın ve mantığın emaresinin bulunmadığı o meŐhur gülüŐünü atarak cevapladı Sardinya.

“Olsun, sağlıklıyız. Elimiz ayağımız tutuyor. Hayattayız, yaŐıyoruz sonuçta. Konsere de gideriz bir gün.”

Muhkem bir inantı doğrusu bu, yıkılması zor görünüyordu. Bonobo, buruk bir glmsemi ile direnmeden teslim oldu, bir duvara konuŐmaktan farksız görünüyordu.

“Buna yaşamak mı diyorsun? Ah Sardinya... Keşke senin kadar mutlu olabilsem...”

Anlamadı Sardinya, bir kez daha ağız dolusu güldü. Bir saat boyunca entipüften konulardan konuŐup mutluluk numarası yaptı Bonobo. Ayaklarını sürüyerek vardı pejmürde eŐyalarla dolu fakirhanesine. Aptal kutusuna bakarak geçirdiği birkaç saatin ardından yine aynı günü yaşamak üzere kapadı gözlerini.

Yarın yine tüm hayvanlar gibi kapitalist sisteme para kazandırmak için yola koyulacaktı. İliklerine kadar nefret ettiği bir düzenin ortasında hayatını idame ettirebilmek adına sefil bendeliğine devam edecekti. Çarkın nemsiz bir diŐi olacak, sabah kalkıp birini zengin etmek uğruna çalıŐacak ve ay sonunda bunun karşılığı olarak pastanın en küçük dilimindeki kalıntıları alacaktı. Aldığına “maaŐ” denecekti. Ceberut timsahların ynrettiği sistemin diğer hayvanlara lütfettiği, ne öldüren ne de yaşatan kâğıt parçalarından oluşan bir meblağ idi bu ve bir gün milyoner olma umudu taşıyan iŐçileri güdülemek ereğiyle sunulurdu yalnızca.

O gün, rüyasında hak ettiği gibi varsıl bir hayat yaşadığını gördü Bonobo. Anca rüyasında görebilirdi zaten.

Devam edecek...

Ŗiir

Ŗeyda BOZKURT

© seydabozkurtofficial

Gitmelisin!

Gitmelisin!
Gökyüzünün körpe Ŗehrinden
Beklemek yorgun düŖtü
Mahrumdu zaman hikâyesinden
Binbir Gece Masalı'na hazan düŖtü

Gitmelisin!
Yeryüzünü rüzgârın yaprakları sardı
Zaman her Ŗeyi dağıttı
Mevsimler ruhumu sarmaladı sardı
AŖk bize en büyük ağıttı

Gitmelisin!
Gece geçmiŖin dizlerine uzandı
Hava saçlarımı okŖar
Derin bir sessizlik içinde
Sokaklar çığlık çığlığa sana koŖar

Gitmelisin!
Caddeler ayaklarının yükünü yüklendi
Siren sesleri felaketi haykırdı
Bir kadının kolları yalnızlığa çalındı
Ezgiler hikâyesini duyurdu

Gitmelisin!

Ömer Sidar ŞAHİN

© omersidarsahin

Önce Kahvemi İçeyim

En sonunda “istifçi” denilerek evim basılabilir, bunu biliyorum. Hatta fotoğrafı çok, yazısı az bir gazetenin üçüncü sayfasında, acar bir gazetecinin haber satıp para kazanırım düşüncesiyle çekeceği fotoğrafım, küçük bir sütunda bile geçebilir. Fotoğrafta ölü ya da diri olmam onun için fark etmez. Hâlbuki ben istifçi değilim! Her şeyi toplayıp evime yığmadım ki! Onlar zaten evimde, bende olanlardı.

Tamam, temizlik konusundaki hassasiyetimi biraz kaybetmiş olabilirim ama bunu insanlara anlatmak gibi bir kaygım yok. “Duygusal istifçilik” sanki daha doğru bir kavrammış gibi geliyor. Bazen acıyarak bakan yüz ifadelerini yakalıyorum çevredeki insanların. Hele şu iki kadına uyuz oluyorum. Onlara bağırdığım günden beri, ne zaman birkaç parça eşyayı yıkayıp ipe assam içeriye daha dikkatli bakıyorlar. Pis kız kuruları! Bir de bana anormal diyorlar. Normal olan siz olsaydınız böyle iki kardeş evde kalmazdınız. Apartmandaki komşu günlerine bile katılmıyordunuz!

Bağırarak konuşan bir yapıya sahip değilim, hatta çok konuşan bir insan da değilim ama bazen bunları yapmak zorunda kalabiliyormuşsunuz, daha birçok şeyi yapma zorunluluğunda olduğu gibi. O bağırdığım günde, “Sizin yüzünüzden kendimi asacağım!” dedim. Bunu söylerken ne onların yüzlerinde korku vardı ne de benim yüzümde. Merak duygusu daha fazla gibiydi. Belki cesedim kokmasın diye hemen haber verme durumu da olabilir. Biliyorum, belediyeye sürekli şikâyet edenler onlar. Eşim öldüğünden beri bu üçüncü gelişleri, iki ayda bir geldiler neredeyse.

Bu umursamaz hâlimin sebebi ölüm duygusu değil mi zaten? Odadaki bunca eşyanın sebebi bu değil mi? Hayatımda değer verdiğim, sevdiğim herkes bir bir ölünce bari hatıraları bana yakın kalsın istedim, o kadar. Kime ne anlatabilirim ki? Şu kız kuruları, acar muhabir, gazetede haberimi okuyup cık cıklayan okur, belediyenin umursamaz psikoloğu, apartmandakiler, mahalleli... Evin içinde babama ait motorun bulunmasının bana huzur verdiğini hiçbir zaman anlamayacaklar ki. Bunu bir hastalık sayacaklar. Ölen her sevdiğim insanın dokunduğu eşyaları oldukları gibi bıraktım. Hatta eşimin çok sevdiği kedisinin minderini bile. Onların varlığı bana huzur veriyor.

Eski dönemlerde insanlar, ölülerini evlerinin tabanlarındaki boşluklarda tutarlarmış. Ben de sevdiğim kullandıkları eşyaları tutuyorum, hem de son dokundukları şekilde. Eşimin, gömleğini ütüleyip duvara dayadığı ütü masası, yemek yaparken taktığı önlüğü, annemin çok sevdiği abajuru, şiş ve örgü çilesi,

oğlumun öğrenmesi için aldığım toplama bilgisayar, kardeşimin dolaptaki kitapları... Hatta kahvemi kedilerin mamasını ısıttığım bu kaptaki yapıyorum, eşimle son içtiğimiz kahvenin tadı cezvesinde kalsın diye... Hepsi onların son dokunuşlarıyla evin her köşesinde duruyorlar. Kimse göremez son dokunuşlarının sıcaklığını. Ama sevdiğim, hayatımdan birer birer eksilirken benim için hayat da ev de eksildi. Eksile eksile tek başıma, evin tek bu odasında kaldım.

Hayatın başka anlarını kullanmadığım gibi evin başka odalarını da kullanma gereği duymuyorum. Ev, sevdiğimlerin son bıraktıkları şekilde kalsın istiyorum, son dokunuşlardaki hatırat bozulsun istemiyorum. Üç dört aydır elektrik ve su yok, gerçi artık ihtiyacım da yok. Tek huzur veren, son bıraktıkları anılar. İşte bu evde, odada bunlarla yaşıyorum. Ha bir de! Eşimin ilk kedisinin yavrularının yavruları da var, şimdi onlar da yavruladı. Hepsi yaşayamadı ama yavruların ölmesi de garibime gitmedi, şu an üç taneler. İsim bulmakta da zorlanmadım. Bu soğuk mevsimde oğlum gibi hastalıktan kırılıp ölmeyi beklediğim bir gün, suratımı yalayıp bana ilaç gibi mutluluk verdiklerinde birine ‘aspirin’ birine ‘novalgin’ diğerine de ‘gripin’ dedim, hiç yadırgamadılar isimlerini.

Doktora son gittiğimde, “Sigarayı bırak, ölürsün!” demişti. Bu söylediği, bana çok kaliteli bir espri gibi geldi ama eve gelince gülmüştüm. Yalan yok! Çoğu zaman intihar etmeyi düşündüm, yani şu kadınlara bağırdığım kendimi asma işi çok defa geldi gitti aklımdan. Tüm sevdiğim ölürken benim yaşamam, kocaman bir haksızlıktı ama nedense o anlarda yapamadım. Tüm sevdiğim gözümün önünde birer kuru yaprak gibi dökülürken öylece bakakaldım. İnanın korktuğumdan değil, cennet-cehennem kavramlarından da değil, can tatlıdır durumu da değil, zaten bütün sevdiğikleriniz ölünce tadı kalmıyor insanın. Hâlâ yaşadığım için vicdan azabından ölürüm diye bekledim bir süre, o da olmadı. Vicdan azabı insanı her gün yarım yarım öldürüyor, oysaki ben bir defada tam ölüp kurtulmak istiyorum.

Sizin bütün sevdiğikleriniz öldü mü hiç, yapayalnız kaldınız mı? Bütün bu yoğun duygulara rağmen her seferinde nedense bir şeyler yaşamaya itti beni. İçeride bir şey, “Tamamlanması gereken bir görev var,” dedi. “Ben de olmazsam bütün bu eşyalar ne olur? Onların maneviyatını kim anlar? Bu kedilere kim bakar?” dedim içimden. Ya da bana çorba getiren eski birkaç komşunun hüznü yüzleri. O yüzlerde bile sevdiğimlerin son bakışlarını toplamam gerekiyor gibiydi. Oğlumun arkadaşının odasındaki halıda bıraktığı ayak izini, babamın alışveriş poşetlerini taşıırken merdivenlere damlayan terini, kardeşimin söylediği

türkülerdeki sözleri, tek tek apartmandaki bütün daireleri dolaşıp bıraktıkları her hatırayı toplama isteği.

Belki de bunca zaman tutunmamın sebebi bahçedeki akasyadır, mutfaktan bahçeye çıktığımızda her bahar mis gibi kokusunu yayan. Ailece yaptığımız kahvaltılar geliyor aklıma. İşte o anlarda her şeyi unutup normal hayatımdaymış gibi bir şeyler arıyorum eşyaların arasında. Dolapları, çekmeceleri açıyorum. Sonra muntazam üçgenler şeklinde katlanmış pazar poşetlerini görüyorum ya da özenle saklanmış bulmaca eklerini. Birkaç yerde yapıştırılmış çıkartmalara ilişiyor gözüm. Üzerinde çizgi film kahramanlarının bulunduğu bir kitabı açıyorum; “barış, özgürlük, devrim” kelimelerinin altı çizilmiş. Hepsini uğurlarken benden uzağa üçer kere sordular, hepsinde de “Helal olsun...” dedim.

Sonra her eve dönüşümde sanki insanlar bana helal olsun der gibilerdi, bunca yakınına kaybetti hâlâ aklını oynatmadı diye. Ama son geldiklerinde psikolog, benim akıl sağlığımı kaybettiğimi söylemiş apartmandakilere. Hacer Hanım da bana söyledi, annemle çekilmiş eski bir fotoğrafı getirdiğinde. Yıllarca kendi resim albümünde saklamış. “Ölürsem sende kalması daha münasip olur. Benim başka fotoğraflarım da var çocuklara kalacak,” dedi.

Yüzünde güzel bir hüznü vardı bir de fotoğrafı bana devretmenin huzuru. Bir şey diyemedim her zamanki gibi. Yavaşça aldım resmi, lekeli kırışmış ellerden. Cevabım bana kaldı yine. Diyemedim, “Hacer Hanım, sizden evvel ölebilirim.” Sanırım bir tek o anlıyor beni, motoru eve almama da o söylemişti. Herkes sat gitsin derken o dışarda bırakma demişti.

Bir de nedense hiç unutmadığım Mualla Hanım var, oğlumun öğretmeni, eşi Nazım Bey’le gelmişlerdi. Öldüğünde gözyaşlarının gerçek olduğunu anlayabiliyordum. Hüznü gözlerimin önünde onu da biriktirdim. Kusura bakmayın, biraz duygulandım, hak verirsiniz siz de. Sesim biraz titremiş olabilir. Bilemiyorum, belki tüm sevdiklerimle buluşacağımız, yine toplanıp kahvaltı yapacağımız randevu saatini bekliyorumdur. Zaten artık toplanma ânına hazırım! Kız kurularına bağırırken kendimi asarak öldüreceğimi söyledim.

Neden asarak, bilmiyorum? Bütün sevdiklerimin ölüm şekilleri farklıydı, benimki de farklı olsun istemiş olabilirim. Belli bir süredir gözüm hep tavandaki o demirlere ilişiyor. Aslında zihnim o demirlere ipleri bağlayıp beşik yaptıktan sonra oğlumun sallayıp uyuttuğumuz günlere ilişiyor. Şimdi aynı demire bağlayacağım iple kendimi sonsuz uykuya yatıracağım. Garip bir durum! Bu kendimi asma fikri, yaşadığım ülkenin etkisinden de olabilir. On yedisini doldurmadan öldürülen çocukların yaşadığı ülke! Ne garip, oğlum ölmeseydi o da on yedi yaşında olacaktı. Acaba onu da asarlar mıydı? Amcasının kitaplarını okuması, asılması için yeterlidir herhalde. Kitapları gören zabıtalardan yüzü! Zaten amcasını da asılmaya neden olabilecek fikirlerinden dolayı öldürdüler, annem de onun kahrından öldü. Neyse! Kim anlar ki bunları?

Bazen yaşamaya devam etme sebebimin bunlara inat olduğunu da düşünüyordum. Ama dediğim gibi sanırım tamam! Kendimi asacaksam da yazdığım bu satırlardan ve içtiğim şu kahveden sonra olabilir. İlk önceleri alkol alıp iyice sarhoş olduktan sonra daha kolay yapabileceğimi düşünsem de şimdi ağız tadıyla içilen bir kahveden sonra da olabileceği fikrine sahibim.

Eşimle sohbet ederken içtiğimiz kahveler ve kokusunun uzun bir süre odada kalması güzeldi. Şimdi intihar ettikten sonra kahve kokusu bedenimde de bir süre kalacak. Cansız bedenimi ipten indirenler, ilk anda bu kahve kokusunu alabilir, sonra “Adam intihar etmeden önce kahve içmiş!” diyerek yine belli bir süre kahve içtiklerinde akıllarına ben gelebilirim. Adım, sanım, kim olduğum önemli değil. O an önemli olan, intihar etmeden önce kahve içebilmiş olmam. Bence intihar cesaret işi değil, sadece kendini hazır hissetmekle ilgili bir durum. Ya ben olgunlaştım ölüm konusunda ya da intihar etme duygusu içimde iyice yer tuttu.

Her zamanki koltuğuma oturup pencereden dışarıyı izlerken kedilerimle konuşurum. Onlara, benimle geçirdikleri zamanın ve mekânın neden böyle olduğunu anlatırım. Eşyalara merak etmemeleri gerektiğini,

en azından ben yaşarken görevlerini yaptıklarını söylerim. Bana huzur verdiklerinden dolayı teşekkür edebilirim hepsine. Sonra kendimi asarım. Benim son dokunduğum, elimin sıcaklığının son kaldığı eşyada boğazıma geçirdiğim ip olur. Bir de yazdığım, vasiyetimi de içeren mektubum var tabii. Kedilerin minderinin üzerine bıraktım, “Evimi, bana huzur veren tüm eşyaları ve ölmüş bedenimi kedilerime bırakıyorum. Lütfen kimse başka bir hak iddia etmesin...” diye.

Şimdi ben intihar edeceğim ya! Geride kimsenin maneviyatını anlayamayacağı bir eşya yığını, herkesin belleğinde talihsiz yaşanmış bir hayat ve getirdiği tarifsiz hüznler, resmî işlemlerde geçen isimlerimiz, kör olup badem gözlü oluşumuz ve kahve kokan cesedim kalacak. Satırları yazarken fark ettim ki yazacak ne kadar çok duygu varmış. Yanan bu son mumun ölgün ışığı odama, evime ve tüm dünyama yayılırken satırlar akıp gidiyor, mektup uzuyor. Kediler bu soğuk mevsimde minderlerinde birbirlerine sokulmuş uyumaya çalışıyorlar. Perdem açık, bahçe duvarının önünden kaldırımdan insanlar geçiyor, bazıları umursamaz bakıyor içeri. Mevsimin soğuşuna soyunmuş ağaçlardan birinin dalında kuruyan son yaprak da atıyor kendini toprağa.

Kaç gündür gözüm takılıyordu o yaprağa, mevsime karşı direnişini izliyordum tutunduğu daldan kopmayarak. Ama nafiye, tekrar bahar gelse bile yeşeremeyecekti bir daha. Kurumuştü, bir kere bahar hakkını kullanmıştı. En iyisi kendini atmasıydı tutunduğu ağacın gölgesine, bu bahar kendiyile yeşerip kuruyan diğer yapraklar gibi. Hayat akıp gidiyor, pulsuz zarfsız mektubum uzuyor. Yazının uzadığı bir ara güldüm kendime, hâlâ yazım yanlış yapmamaya çalışıyorum diye. Önceleri intihar etmenin büyük bir cesaret işi olduğunu düşünürdüm ama sadece bir anlık hazır olma durumu yeterliymiş. Ancak önce şu kahvemi içeyim.

Seher GÜNDÜZ

© sehu.gundzz

Sahaftaki Defter

Eski bir defter, bir sahafın uyguna ürünler sattığı sepetin içerisinde duruyordu. Dışı kahverengi, yer yer eskimiş bu defter gözüme çarptı. Aslında aradığım bu değildi elbette ama görünüşü çok ilgimi çekti. Dikişlerinin bazı yerleri kopmuş, kullanılmış ama anıları biriktirdiğine inandığım bu defter; dokunma, inceleme ve dokusunu hissetme arzumu ortaya çıkardı. Yavaşça elime aldım çünkü her an bir yeri kopabilir, dağılılabirdi. Bunu istemiyordum, eski anıların paramparça olmasına katlanamazdım. Hele de başkasının anılarını benim paramparça yaptığımı düşünmek, kendimi fazlasıyla suçlu hissetmeme sebep olurdu.

Özenle inceledim. Anıları biriktirdiğine, içerisinde yıllar geçmiş duyguları barındırdığına, birinin ağlamalarına, mutluluklarına eşlik ettiğini düşündüğüm defteri açtığımda içinde hiçbir şey yoktu. Geri bırakmak ve bunca düşüncüyü defetmek istedim kafamdan. Yaşanmamış, hiçbir şey biriktirmemiş bir deftere karşı bile neler hissediyordum? Bir şeyler görebilirim umuduyla açtığım o sayfalarda istediğimi bulamamak beni hayal kırıklığına uğrattı. Sonra istediğim kitabı bulabilmek için sahafı dolaşmaya devam ettim.

Defter hâlâ elimdeydi. Bunca duyguyu uyandırmasına rağmen onu geri bırakamamıştım. Ya da bunca duyguyu uyandırdığı için bırakamadım, bilmiyorum. Aradığım kitabı buldum. Kitabı incelediğimde Elif isimli birinin 2010 yılında bu kitabı okuduğunu ve birçok yerin altını çizerek içerisine kendinden parçalar bıraktığını gördüm. Almak istedim.

Kasaya gittiğimde, “Defteri de alacak mısınız?” diye bir soru işittim. “Evet,” dedim aceleyle, benim olması gerektiğini düşünerek. “Umarım size uğur getirir,” dedi satıcı. Teşekkür ettim ve çıktım.

Hassas olmaktan mıydı bu ufacık anda bile karmaşıklık hissetmek? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne kadar karmaşık olursa olsun o deftere sahip olma isteğimin varlığıydı. Yürüyerek, bolca düşünerek ve etrafı da inceleyerek eve döndüm. Kapıyı açtım ve huzur buldum. Çünkü ev, elbette insanın içinde bir yerlerdeydi ama dışarıda da bulabiliyordu evde olma hissini. Ben buluyordum en azından. İçimde de buluyordum, kendi evimde de.

Üstümü değiştirip kitabımı kütüphaneme eklemeye gittim. Defter de benimle geldi tabii. Sanki dile gelse, “Çok şey barındırıyorum içimde. Nice öfke, birçok arzu, keder, bazen de mutluluk...” diyecekmiş gibi bir hâli vardı. Bunları ona ben de yüklüyor olabilirim. Bilmiyorum. Ama yüklüyorsam bile benim yüklediğim

anlamla şekillenmiyor mu o defterin varlığı? Benim için önemi bu şekilde gelişip değişiyor mu? “Her duruma yüklediğimiz anlamlar gibi bir deftere anlam yüklemişim, çok mu?” diye kendime kızdım.

Bunca sorgulama fazlaydı. Beğendim ve aldım işte. Belki vintage ürünler arasında saklarım. Ya da o benim anılarımı saklar, belli mi olur? Kitabı yerine yerleştirene kadar bunca şeyi düşündüğüme inanamıyordum. Ne garip bir düşünce yapım vardı, bazen kendimi çözmekte zorlanıyordum.

Akşam oldu ve defter hâlâ masamın üzerindeydi, onunla ne yapacağıma karar veremedim. Sanki benimle konuşmak istiyor, bir şeyler duymak ve benim de dinlememi istiyordu. Tekrar sakince ve özenle açtım onu. Onun benimle konuşmak istediği şeyler yoksa bile benim vardı. Sahaf bana defter mi satmıştı, yoksa bunca duyguyu mu satmıştı, emin olamadım. Bunları düşünürken yazmaya başladım.

“Seninle karşılıklı konuşmak isterdim. Neler yaşadın nasıl üretildin, kimlerin elinden o sahafa düştün bilmek isterdim. İçinde yazınsal olarak hiçbir şey barındırmadığını görsem de senin içinde neler yeşerip solduğunu bilmek isterdim. Ama ben bilemeyeceğim. Sanırım sen bileceksin. İşte şimdi yazıyorum. Seni alırken düşündüğüm her şeyi, hissettiğim her duyguyu yazacağım. Ben konuşacağım ama sen dinleyeceksin. Sanırım sen bitene kadar da böyle olacak. Sonra seni kaldırıp anı kutumda saklayacağım. Değerin benim için mühim olacak. Çünkü seni alırken kendi duygularımı da peşime katıp getirdim. Şimdiye kadar her şeyin dışında bırakmak için çabaladığım bu duyguları bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Aslında belki de sana değil, bundan sonra duygu tüccarı olarak kabul edeceğim satıcıya teşekkür etmem gerek. Ne sattığını bilsin isterim. Hoşça kal...” şeklinde yazdım ve defteri kapattım.

Çok garipti. Ufacık şeylere yüklediğimiz anlamların bizi hayatta tutması ya da dağılmaya zorlaması çok garipti. Yazdıktan sonra rahatlamış hissediyor muydum, emin değilim. Sadece yatıp uyumak istedim.

Hepsi bu.

Yağmur AYAN

 ygmrayan

Sahneye Son Bakış

Öğleden sonrasıydı. Ev oldukça sessizdi; huzur veriyor ve havaya bir sakinlik katıyordu. İnce tül perde, akşamüstü esintiyle buluşmuş hafifçe dalgalanıyordu. Güneş ışığının ışıltısı, sızdığı her aralıktan duvarda asılı duran tablolara bir canlılık katıyordu. Tablodaki kumsalın, altına çalan rengi doyumsuz bir sıcaklık vermişti Elif'e. Tülün güneşle birlikte yaptığı ışık oyunu, dalgalara sahte bir hareketlilik katıyordu. Kısa bir süreliğine de olsa Elif'i içine çeken gerçek bir dünyaya benziyordu.

Evin birçok alanında sanata dair ufak parçalar vardı. Denizden topladığı irili ufaklı oval taşları odanın bir köşesinde durur, çoğu zaman akşam rutinini taş boyama yaparak geçirirdi. Antre baştan sona tavanı zorlayan kitaplıklarla kaplıydı. Raflardaki her kitap, Elif'in içinde kaybolup gittiği bambaşka dünyalara açılırdı. Evi, sabırla ve emekle hayat verdiği minik sanat eserleriyle bezeliydi.

Güneş, sanat sevgisiyle dolu bu evden çekilmek üzereyken Elif'in gözleri bilgisayarının solgun ışığına dalmıştı. İstemsizce yaptığı ilk şey, mail sayfasını güncellemektir. Bir e-posta bildirimi almıştı, gönderen Pelin'di. Onunla, yaklaşık üç yıl önce gastronomi atölyesinde tanışmıştı. Enerjisiyle neşe saçan bir kadındı. Egzotik tatlar ve bol kahkahalarla geçen verimli birkaç gün olmuştu ikisi için de. Atölye çıkışı bir iki kez kahve içip sohbet etmişlerdi. Bu süreçte, her ne kadar iletişimi koparmamak adına birbirlerine kartvizitlerini verseler de çok kısa bir süre sonra iletişimleri kopmuştu. Elif tüm bunları düşünürken e-postayı açtı:

“Merhaba Elif, uzun zaman oldu görüşmeyeli, değil mi? Umarım her şey yolundadır. Bu hafta sonunda, cumartesi akşamı saat 20.00’da sahneye çıkacağım. Seni de davet etmek istedim. Sohbet etmek için güzel bir fırsat da olacağını düşündüm. Eğer ki gelirsen çok sevinirim. Davetiye biletini ekte görebilirsin.

Sevgiler, görüşmek üzere...”

Elif, birkaç saniye içinde mesajı okuduktan sonra kısa bir an duraksadı. Güzel bir akşam olabileceğini düşündü. Anlatılacaklar, paylaşılacak mutluluklar vardı. Ayrıca haftalardır evdeydi. Bazı gecelerde duvarların üzerine geldiğini hissediyordu. “Belki gitmeliyim,” diye mırıldandı kendi kendine. ‘Farklı bir atmosfere dâhil olmak hiç de fena olmaz...’ diye düşünerek kısa sürede e-postaya yanıt verdi. Akşamki oyuna gidecekti.

Gün akşama vardığında Elif, henüz kalabalıklaşmamış tiyatro salonuna varmıştı. Ortamın büyüsunü salona adım atar atmaz hissetti ancak içinde anlamlandıramadığı tuhaf rahatsız edici bir his vardı. Geçici, saçma bir kaygı olduğuna kanaat getirdi ve kırmızı kadife koltuğa usulca oturdu. Oyunun başlamasına kısa bir süre kala gözleri ister istemez etrafı taramaya başladı.

Kalbinin kendine has çırpınışlarıyla nefes alışverişi hızlanmaya başlamıştı. Hiç beklemediği bir an, görmeyi beklemediği bir yüz ve geçmişe yolculuk...

“O”ydu. Yanındaki kadının kulağına doğru eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu. Kadın gülüşüyle ona karşılık verirken adam da elini kadının dizine götürüyordu. ‘Bu kadar mutlu, bu kadar rahat nasıl olabilir?’ diye düşünürken Elif’in içi binlerce bıçak darbesiyle paramparça edilmiş gibiydi.

Perde aralanmak üzere olmasına rağmen Elif bakışlarına hâkim olamıyordu. Bir türlü dikkati dağılmıyor, düşünceleriyle boğuşuyordu. Tam da salondan çıkmayı düşündüğü anda Pelin’in sesiyle yönünü değiştirdi. Pelin ve arkadaşlığı için bu oyuna geldiğini kendine hatırlattı. Gözleri sahneye dönük olmasına karşı aklındakilerden kopamıyordu.

Zihninde eski bir tartışma canlandı. Elif hiç olmadığı kadar heyecanlı ve mutluydu. Hafif esintili ve henüz güneşin batmadığı bir akşamüstüydü. Elif, hiç tereddüt etmeden ve sevinçle çantasından hızlıca çıkardığı çift kişilik tiyatro biletini ona göstermişti.

“Bilmiyorum. Ama... İlk sana sormak istedim. Cuma akşamı benimle yeni sahnelenecek bu tiyatro oyununa gelmek ister misin? Çok iyi olduğunu söylediler.”

O ise yüz ifadesini tiksinişmiş bir hâle büründürerek, “Tiyatro mu Elif! Gerçekten bu kadar gereksiz bir şeye para mı harcadın?” demiş, üstüne üstlük oynadıkları şeyin zaten uydurma olduğunu, hayatınsa yeterince dramatik olduğunu söylemişti.

Elif’in kısa süre önce kiraz kırmızısına dönen yanaklarıyla ısınan yüzü aniden buz kesmişti. Aldığı yanıt karşısında neredeyse donakalmıştı. Ama yine de savunmaya geçmeden takındığı sevecenlikle, “Bu sadece

bir oyun değil ki. Bir deneyim, bir anlam bulma...” demişti. Sesinde anlaşılır bir tonda kırgınlık vardı.

“Anlam mı, ciddi misin? Anlamı nerede aradığını bilmiyorum ama benim böyle şeylere harcayacak vaktim yok!”

Tam o anda kaşlarını alaycı kaldırışı ve dudaklarının kıvrılışı tanıdık bir ifadeyi hatırlatmıştı Elif’e. Babasını... Küçükük bir kızken hayal ettiği, cesaretlendiği her şeyi küçümseyen ve zihninden neredeyse silinmeye yüz tutmuş babasını...

Elif biriken tüm öfkesinin yayılışını hissetmiş, yalnızca öfke kaplı bir bedene dönüşmüştü. Sanki artık karşısında sevgilisi değil, babası duruyor gibiydi. Yollarını ayırmaya karar vermişlerdi o son gün.

Tek perdelik oyun yarılanmak üzereydi. Saplanıp kaldığı derinlikten çıkmalıydı. Sahnelenen oyunda gerilim ve çatışma artıyordu. Oyuncuların replikleri finale yaklaşıldığını işaret eder gibiydi. Elif, gözlerini her ne kadar aynı noktaya kaydırarsa da artık içinde ne bir burukluk ne de öfke hissettiğini fark etti. Neredeyse oyunun içinde gibiydi. Hızla geçen dakikalardan sonra ağır kırmızı kadife perdeler kapandı. Bakışları aynı noktaya son bir kez kaydı, gitmişlerdi. Kısa bir süre sonra salonda sadece Elif gibi, oyuncuların yakını olanlar kaldı. Elif’in gözleri Pelin’i aramaya başlamışken Pelin, neşeyle oyundaki birkaç arkadaşına Elif’i işaret ederek onu yanlarına çağırıyordu. Elif tereddütsüz yanlarına gitti. Pelin konuşmak için çok sabırsızdı.

“Eee, nasıl buldun Elifciğim oyunu?”

“İyi, iyi, çok iyiydi gerçekten!”

Elif, arkadaşı Pelin’i ve oyunu ilk kez seyretmişti ama oyunun perdeleri kapanırken onun için yeni bir perde açılacağını asla kestiremezdi. Bulunduğu anda var olmak, hiç olmadığı kadar iyi hissettiriyordu.

“Ve eklemek istiyorum,” dedi Elif sahneye dönerek. “Bazen bir oyun seni sisin içinden kurtarır, daha gerçek biri yapar.”

“Hımm... Haklısın saygıdeğer seyircimiz, ee peki... Şimdi ne yapıyoruz?”

Elif, işaret parmağını yere doğru uzatarak, “Şimdi bir adım daha atıyoruz, bir adım daha ve bir adım daha...” dedi ve kendi ışığının içinde yürümeye devam etti.

ŞİİR

Taner DENİZ

ttanerdenizzz

Günün son ışıkları

Sıkıntılardan bir duvar örülüdür karşımda
Yıkılmayan-sıvasız ve tumturak
Ve üzerinde yığınla bir tuğla
Çimentosuz ve bir de
Boyalıdır yalnızca

Demin geçerken buradan bir atıyla
Sormaya
Bin defa güç yetire
Artık mecal mi kalmıştır bende
Onu tanımaya

Sıcığında gündüzlerin tencere altı
Ve bazı kömürlerden arı
Ve hemen ardında
Patlayan bir kıvılcımla
Çaktı bir şimşek
Ve dolandı etrafı
Bir kuş sürüsü

Artık nerede kalmışsa o
Ve nereye taşınmışsa o acı

Onu bulan da
Onu yitiren de hep yaralı

İşte koskoca bir devir böyle kapandı
Bunu anlatmak-bunu haykırabilmek
En çok da bununla yaşamak ne denli zor

Ama kim anlar ki kuşların hâlerinden
Ki onlar boşuna göç etmezler
Ve terk etmek zorunda da kalmazlar
Kurmuş oldukları yuvayı

Artık dağılan pazar yerlerinde
Günün son artıkları
En ucuzu da budur belki
Fakat bir o kadar da pasaklı
Bir hararet yaratıyorlar şimdi
Ve omuzlarla boynundan yukarı
Ve vurulduğunda heybetli
Bir çift bakış

İşte oradadır kimsesizliğin feveranı
Ve orada kapanansa
Günün son ışıkları

Azra BOSTANCI

 _azrabostanci

Sarı Bakışlı Çocuk

Karanlık köy hep öteye bakarmış. Uzaklarda bir dağ varmış. Herkesin gözünü kestirdiği ama neyine özlemlendiklerini bilemedikleri bir dağ. Sonu görünmez, girişi bulunmaz, dik yamaçlarının dibinde dikenler birikmiş bir sisler kubbesi gibi uzanmış göğe. Sislerine buğulanan hayallerini sıkıştırmış insanlar. Oraya varınca ilahi bir el dokunacaktı da yürekleri taşkın bir neşeyle kaplanacaktı gibi kabul ederlermiş. Tek ilaçları orada, tam da o görünmeyen tepesinde saklanıyormuş sanki.

Bilinmeyene aç ruhları, özlemle oraya yakın tutarlarmış yüreklerini ama ona çıkmaya, o belirsizliği aşmaya çalışmazlarmış. Mutluluklarını oraya saplayacak kadar cesaretli olup bu ulaşılmazlığın sonucuyla mutsuz olacak kadar da korkaklarmış. Beyaz dağın loş ışığına güvenir, fazlasını istemezlermiş. Herkes sadece inanmış, kimse çıkıp da bakmazmış, bu bağlanıp kaldıkları kör inanç neymiş, nedenmiş diye. Belki de korkarlarmış oraya kadar çıkıp da bir cevabın olmaması gerçeğinden. Boşluğa bakmak, bir boşluğun belirsizliğini imgelerle doldurmaktan.

Bir gün bir çocuk koşmuş dağa doğru, kimse de tutamamış elinden. Öyle aceleci, öyle hırslı bakıyormuş ki gözleri, hangi engeli önüne koysalar yıkar geçermiş. Öyle de yapmış, bir akşam evinden çıkmış gitmiş. Ne annesi ne de babası fark etmiş bu gidişi. Sessizce odasında bir şeyler karalıyor, oynuyor diye düşünüp bırakırlarmış hep onu. Bu beklenmedik olayı düşünmeyecek kadar sıradan akşamları kabul etmişler. Ama çocuk ya bu, dayanamamış artık. Bir çıkıntılık yapacağı tutmuş ve o merakın peşinden koşmuş da koşmuş. İçinde tuta tuta yükselen heyecanı ile cesaret vermiş kendine.

Sarı akşamın içinden umudu tutmuş, kendini o düşüncelerin peşinde sürüklerken bulmuş, ayakları yerden kesilir gibi olmuş. Bırakmış kendisini, sonra da süzölmüş rüzgârların içinde. Yaşamak ne tatlı şey diye düşünürken o muhtemel tehlikeleri başından defetmiş. Kötüyü ötelemiş ama o kötü yalnızca onun içinden ötelenip giden bir şey olmuş. Bilememiş bunu, sezindiği kötüye gülümsemiş. Çocuksu bir inatçılıkla kendi mutluluğunu bölüp vermek ve bununla daha da mutlu olduğu zamanlar içindeymiş hâlâ. Çocukmuş daha. Ruhu ucuz istençlerle çürümemiş henüz.

Dikenleri incitmemek için tüm dağın çevresini koşmuş, bir boşluk yakalayıp da oradan tırmanmak istemiş. Ama ne çare, her yanda dikenler varmış. Bacağını uzatmış öteye, çizilen tenine minik bir öpücük kondurup

dikenlerden özür dilemiş. Kalbinde bir his varmış ama buna hep mutluluk demiş içinden. Korkunun yükseldiğini hissetse de bunu kendine itiraf edemeyecek kadar uzaklaşmış evden. Biliyormuş ki evden bu kadar uzaklaştıktan sonra artık korkak bir çocuk olamazmış. Tüm cesaretini takınıp belki de içinde olandan daha fazlasını sermeliymiş ki önüne, yolu açılıp da uzansın adımları sertçe diye.

Dağın başını hızla aşmış, adımlarını hızlandırmış sanki yüzey. Kayıp gidiyormuş zirveye. Bir mutluluk vizyonuna inandırmış kendisini, büyü bir atmosfere yenik düşmüş. Kendini, kendi düşleriyle kandırmış, gerçeği istememiş. Kalbi yorgunmuş buna. “Ben kendi dünyamı isterim,” demiş. Onu bulacağım diye diye adımlarını saplamış topraktan yoluna. Kayar gibi oldukça gözleri bir dayanak aramış. Sonra istemekten usanmış, kendisiyle kalmak istemiş. “Ben ve huzur, ben ve ilahiden gelen mutluluğum.” Saf bir sevgiyle sarmalanmak, kendini unutmak ve bir oyun gibi koşmak istemiş dağdan yukarı. Hiç düşünmemiş ki bunun sonunda ne vardır diye. “Yürüdükçe yol uzanır önümde, o yol beni bulur,” diye hayal etmiş.

Çiçekler dökülmüş başına ağaçlardan, gecesi huzur bulmuş. Çenesi gevşemiş, huzurla kendini ağacın gövdesine emanet edip uykuya bırakmış bedenini. Ruhu gezinmiş durmuş hayallerinde. Kaybolmuş birinin içinde, düşlerine kapılmış, zihni susmuş. Huzur bulduğu yere güvenmiş, masumluğun omzuna başını koymuş günlerce. Bilmediği çok şey varmış, öğrenme isteğiyle dolup taşıyormuş.

Dersini sevmiş bir kere. Çok erkenmiş saat ama yine de alırım ben, veririm de dersimi diye düşünmüş. Yamaç dikleştikçe koşmak zorlamış artık. Durulmak istememiş, bir dal bulmuş yerden. Ondan destek alıp devam etmiş mutluluğuna varma aceleciliğine. O acele ettikçe rüzgâr tersine esmeye başlamış, hangi desteği alıp yere sapsa kırılmış kalmış. En sonunda yere düşmüş, dizlerinden öyle sert çarpmış ki taşlarla dolu zemine. Bir daha yürüyemeyeceğini düşünecek kadar zayıflamış adımları.

Kayalar öyle sert, öyle çıkıntılıymış ki nereye bassa kaymaya devam ediyormuş. Ayakta duramıyormuş, sırtını kamburlaştırıp kendini küçülterek ancak ilerleyebiliyormuş. Bükülmüş başı dönüyor, gözlerinden yaşlar akıyormuş, kendinden bile sakladığı damlalar yerlere dökülüyor, yeni yalanları besliyormuş. Büyüyen dağ aşılmaz olmuş, aralarına buzdan duvarlar çekmiş. Yüreğinden çıkan hiçbir hakikat ısıtamamış orayı. Keskin bir yaranın kalın bir kabuğu gibi tutmuş da kalmış orada. Dokundukça soğuk soğuk kanayan buzdan düşünceler duvarı.

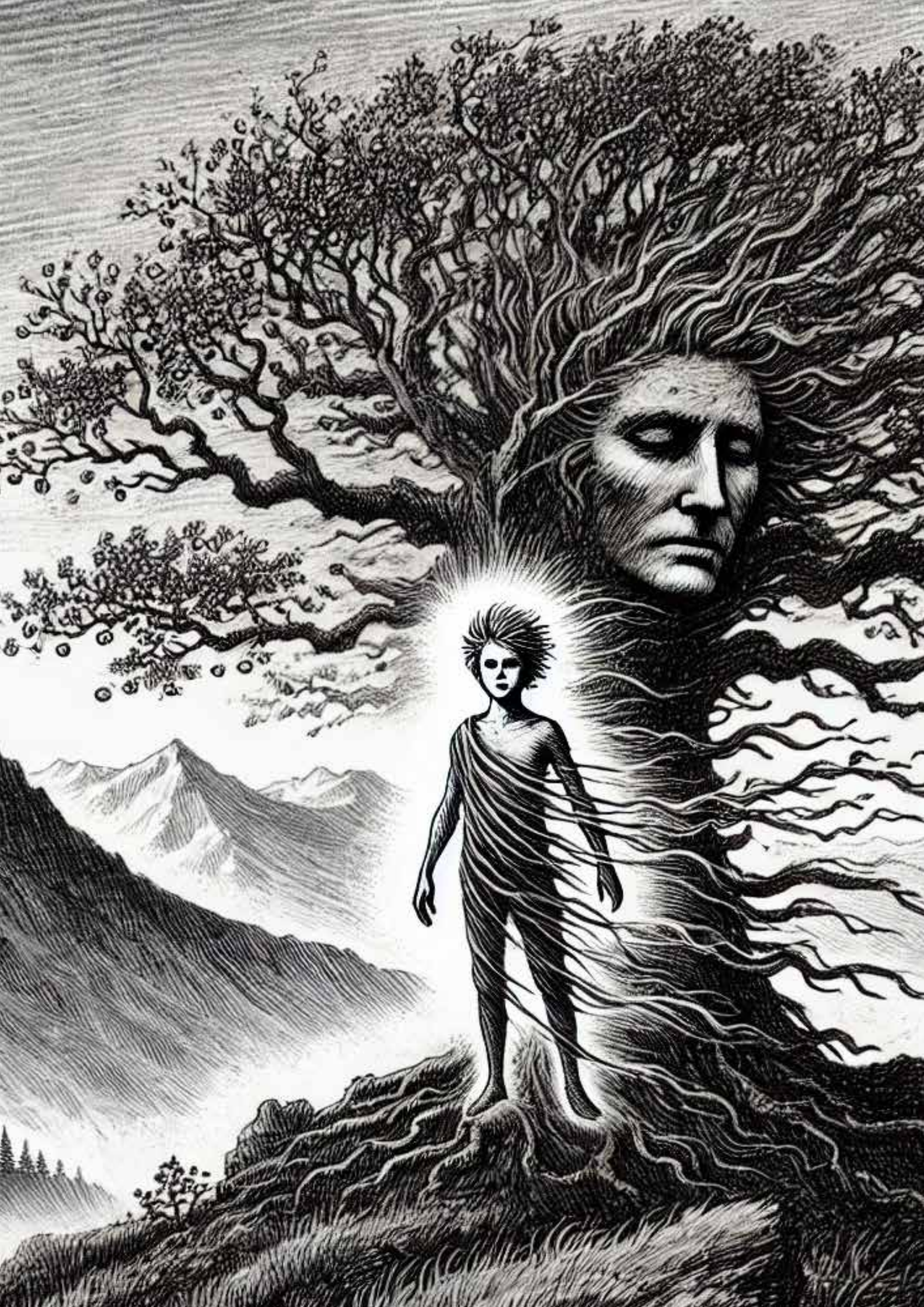
Yıkmak istemiş, aşmak istemiş ama sözler yetmemiş artık. Görünmez olmuş aniden. Öfkesini görülmek için yükselttikçe ruhu zedelenmiş. Fısıltıları geceye karışmış. Sırtını verip uyuyakaldığı duvar, onu hasta etmiş. İlacım tepede, orada, ben belirsizliği aşacağım, değiştireceğim diye ağlamış da ağlamış. Onun gözyaşlarının tuzlu birikintisinde yeni soğukluklar doğmuş. Kendi duygularından soğumuş. İçi soğumuş. Dili dönmez olmuş, konuşmaya mecali kalmadıkça sessizliğini yeni bir dil edinmiş. Bakışlarında, en sesli sözlerden daha çok haykıran anlamlar saklıymış. Ama ona onun gibi bakan dikkatli gözler yokmuş. Aşağı bakmış, yukarı bakmış. Her yanı sisli. Neresi aşağı, neresi yukarı bilemez hâlde buğulu gerçekliğe kendini bırakmış. Yönünü bilmek istemiş sadece. Atladığı boşluk onu tutmuş, asılı kaldığı yerde koca bir sis çerçevesine sıkışıp kalmış.

Bakışlarını kaldırmış, sen ilaç değilsin, sen ışık değilsin, karanlıksın gökteki, yalancısın, aldatıcısın diye bağırılmış. Gözyaşları köye kadar ulaşmış, sağanak bastırmış karanlığı. Köylü evlerine saklanmış, telaşla birbirine sokulmuş herkes. Sis, yağmurla dağılmaya başladıkça şimşekler düşmeye başlamış art arda. Çocuk asılı kaldığı gökte karanlık köyü izlemeye başlamış, evini aramış gözleri, bulamaz olmuş. Gözlerini iyice belertmiş de bakmış, orada bir yerlerde olmalılar demiş içinden. Sonra sanki annesiyle göz göze gelmiş pencereden. Bir telaş içinde evde onu arayan ailesinde gecikmiş olmalarının suçluluğu varmış. Gülümsemiş onlara. “Endişelenmeyin, iyiyim ben...” diye fısıldamış. Ama bakışlarını duyamıyorlarmış. Ağlamayı bırakıp kendisini göreceklere güne dek bakışlarında saklamış söyleyeceklerini. “İlaç benim, ilaç sizsiniz, aydınlık benim, ışık benim, sizin ışığınızım.”

Annesi sanki duyar gibi olmuş. Dua ederken başını çevirdiği dağın önünde iki çift sarı, parlak göz ona bakıyormuş. Elini ileri uzatıp, “Güneş, Güneş!” diye bağırılmış. Başına toplanan kalabalık onu deli belleyip susturmuş. Güneş onun oradaki varlığının kabul edilmeyeceğini gördükçe ışığını kaybetmiş. Karanlık köyün güneşle tanışması böyle olmuş, kaybetmesi de böyle olmuş.

Güneş kendisini tutan buzların çatırdadığını duymuş bir gün. Sıcaklığıyla eriyen buzlar onu bırakmış. Gözleri görmez olmuş, umutsuzluğundan düştüğü yerden kalkamaz olmuş, saçları dağın beyazlığıyla kaplanmış. Çakıldığı toprakta kalakalmış. Bedeni bir ağaca ev olmuş, unutulmuş orada. Yaşama köklenmiş ama artık Güneş olmadığını söylemiş kendine. Ben sadece bir ağacım, bu karanlık köyün unutulmuş ağaçlarından biri. Sarı bakışlarını içine çevirmiş, yerin altına köklenmiş kalmış göğe uzanan bir ağaç.

Bir sonraki bahara kızıl elmalar verecek yaşlı bir ağaç.

Ali Efe ÇAĞLAYAN

aliefecaglayan

Sıkıntı

Kutu gibi iskele yine tıklım tıklım. Sanki korkuluklarla dolu bir tarla gibi. İnsan silüetleri, yüzleri aynı tarafa dönük, hareketsizce camlı kapıdan denize bakıyor. Beyaz gemi geliyor. İskeleye çarpıyor, sendeleyerek korkuluklar. Kapılar açılınca korkuluklar serbest kalıyor; biraz önce kazık kesilmiş zavallılar, şimdi ışığa yönelen şuursuz kelebekler gibi sallanan beyaz gemiye doğru koşturuyor. Bu kesin, kararlı ve rutin akıntı beni de geminin içine çekiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve salondaki onlarca kişinin ciğerlerini doldurmuş tozlu, küflü, pis hava benim de içime doluyor. Genzim yanıyor. Geminin altındaki sürekli dönen metallere, ayaklarımı gıdıklıyor. Çıkardıkları sesler bir ninni gibi, içeridekileri daha da uyuşturuyor. Karşımdaki kızın her hareketi bir başka ses gibi duyuluyor. Herkesten daha yavaş ve daha net geliyor hareketleri gözüme. Boynunu oynatışı bir nota, ellerini saçlarına götürüşü başka bir nota gibi şekilleniyor zihnimde.

Beyaz gemimiz iskeleye yaklaşıyor. Uykulayan kalabalık yavaşça silkelenecek daracık kapının önünde bıkkın bir sıra oluşturuyor. Ufacık, tozlu deliklerden ilerleyen bir karınca sürüsü gibi herkes, öndekinin rotasından sapmadan küçük dikdörtgen kapıya doğru ilerliyor. Başları önde, kafalarını kapıya çarpmamaya çalışarak, iki büklüm halde açık havaya çıkıyorlar. Her sabah olduğu gibi, gemiden iniyorum ve kalabalığın fark etmediği daracık boşluklardan sıyrılarak bu sıkıcı, uyuşuk kalabalığı geride bırakıp otobüsüne doğru yürüyorum. Yine, “Yarın işe gitmek yerine onu izleyeceğim,” diye mırıldanarak durağa varıyorum.

Bir sıra daha! Kirli, kırmızı bir teneke kutuya benzeyen otobüse binmek için. Sanki dev bir fabrikada, üretim bantlarında kayıtsızca birbirini takip eden parçalar gibi bir yerden bir yere akıp gidiyoruz. Yine aynı bayat hava. Tanrım, ciğerlerim yanıyor! Tam karşımda duran gözlüklü, şişman bir kızın yüzüne bütün nefesimi boşaltıyorum. O kadar dip dibeyiz ki kızın yüzündeki ince sarı tüylerin fırtınada eğilen bir çam ormanı gibi yere yattığını fark ediyorum. Sanırım bu yaptığım hoşuna gitmedi; başını gıcırdatarak diğer yana çevirdi. Şu kalabalık otobüste kimsenin sevimli olmadığını fark ediyorum. Sanki özellikle seçilmişler.

Etrafımdakileri ite ite kapıya ilerliyorum. Herkes o kadar çok yer kaplıyor ki; kalın montlar, vatkalı ceketler, çantalar, zaten dar olan yeri bir tabuta çeviriyor. Kapının önünde duran siyah takımli adamın –eminim ki ayna gibi parlatılmış– ayakkabısına basıyorum. İçimden geliyor bu. Adam pis pis bakıyor, zar zor tepemizdeki boruya tutunmaya çalışırken.

Otobüsten iniyorum. Neyse ki temiz hava! Otobüsün homurtusu yavaşça kayboluyor. Gökyüzü gümüş renginde. Hava burnumdan ciğerlerime dolarken geçtiği yolu dondurarak iz bırakıyor. İleride kütüphane. Üç katlı, mat sarı taşları yer yer kara yeşile dönmüş. Zevksiz bir mimarisi var. Geniş kapıdan içeri giriyorum, birkaç zoraki selam, ardından birinci kat.

Koyu renkli, cilası yer yer çatlamış yaşlı bir masanın ardındaki, siyah derisi zamana dayanamayıp patlamış, sevimsiz sarı sünger hacamat edilmiş birinin organlarını andıran sandalye benim yerim. Merak ediyorum, acaba burada da dakikalar altmış saniyede bir mi geçiyor? Hayır, eminim ki zaman bile buranın uyuşukluğuna teslim olmuş. Masanın soğuk yüzeyine yanağımı dayıyorum. Etraftan tek bir çıt bile gelmiyor. Saat sabahın 08:30'u. Sıkıcı bir nöbetin ilk dakikaları.

Masanın ucundaki tahtadan yapılmış fil biblosunu izliyorum. Bir zamanlar rüzgârın dokunduğu, yağmurun her damlasını emen bir ağaçtı. Ta ki kesilip oyulana kadar. Kimse çılgınlığını duymadı. Şimdi kıpırdamadan duran zavallı bir fil oldu. Eminim ki o da çok sıkılıyor. Dudaklarım masanın yüzeyine iyice yayıldı. Meraklı bir damlacık tam iki dudağımın birleştiği noktadan aşağı süzülüyor.

“Pardon?”

Hemen toparlanıp cevap veriyorum:

“Evet?”

Bir kadın elindeki kâğıdı uzatıyor. İsteddiği kitapların numaraları yazılı. Tozlu rafların arasına dalıyorum. Sıra sıra raflarda sıra sıra kitaplar. Toz ve küf kokusu... Bu kokuyu hep “sıra” kelimesiyle birlikte algılar oldum. Aradığı kitapları bulup veriyorum ve tekrar masama dönüyorum. Saat beşe kadar bunun gibi birkaç sefer daha yapıyorum ve işte, sonunda eve gitme vakti.

Ceketimi giyiyorum ve sandalyeyi masanın altına iyice itiyorum; yırtık pırtık görünüşünden utanmasın diye. Floresan ışıkları kütüphanenin camlarına yansıyor, dışarıda yağmurun çitirtıları duyuluyor. Masanın üzerindeki fili alıp cebime koyuyorum ve dışarı çıkıyorum. Yolun kenarındaki yaşlı ağaç yağmurun altında yavaşça sallanıyor. Fili cebimden çıkarıp kalın dalların birleştiği küçük, düz bir yere yerleştiriyorum.

Artık sıkılmayacak.

İlayda Su GÜNER

@ ilaydasuguner

"Onunla geçirdiğim süre zarfında usta öğreticinin ne demek olduğunu, iş etik ve ahlakını, oyunculuğun inceliklerini, oyunculuk disiplinini, nezaketi, güler yüzlülüğü ve nicelerini öğrendim."

Buse Sevindik

Biz, Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik.

Öncelikle, Buse Sevindik kimdir? Oyuncu, yapımcı olarak bir günü nasıl geçer?

11.08.1989 İzmir doğumluyum.

İzmir’de yerleşik olarak; Hizmet binası içerisindeki tiyatro salonları ile çeşitli tiyatro gruplarına ev sahipliği yapan Sanat Merkezi ve Film – Tiyatro Yapım Şirketi olma özelliğini bir arada barındıran ve çeşitli alanlarda akademik eğitim veren Boyoz Akademi Sanat Merkezi’nde on dört senedir yönetici ve eğitmen olarak görev almakta ve aktif olarak sinema – tiyatro oyunculuğu yapmaktayım.

Bir günü nasıl geçer, sorusuna gelecek olursak; haftanın yedi günü yedi farklı düzen ile geçiyor. Hafta sonları sanat merkezinin rutin yoğunluğu sebebiyle yer aldığım tiyatro oyunlarının temsilleri ya da yeni proje toplantılarını ve çalışmalarını hafta içi programına dahil etmek durumunda kalıyorum.

Eğer o gün oyun günüyse farklı bir heyecanla güne başlar, mutlaka üç senedir özellikle mesleğim için devam ettirdiğim reformer pilates dersime gider akşam için bedenimi hazırlamaya başlarım. Sonrasında sanat merkezine gidip dekor, ışık, kostüm ve benzeri şeylerin son kontrollerini sağlayıp mutlaka ezber provası geçer ve dinlenmeye çekilirim. Taa ki oyuna bir saat kalana kadar. Son bir saatte yaptığım bazı ritüellerim vardır onları yapar ve karakterimi ya da karakterlerimi ısındırmaya başlarım. Sonrasında sahne ve selamlama ile birlikte gerek sohbet etmek isteyen izleyiciler gerek fotoğraflar ile anılarına sizi dahil etmek isteyen kıymetli seyirciler ile buluşmalarımı sağlarım. Gönül rahatlığı ve yorgunlukla harmanlanmış tatlı bir tebessümle günü kapatırım. İyi ki...

Türkiye’deki yapımcılık süreçlerini olumlu ve olumsuz yönleriyle nasıl değerlendirirsiniz?

Yapımcılığın olumlu yönü başkasının hayaline ortak olmak yerine kendiniz hayal kurup sizinle aynı hayale inanan ve bu hayalin vücut bulması için çaba gösteren kişileri bir araya toplayabilmeniz oluyor.

Olumsuz yönüne gelecek olursak; ‘Türkiye’ diyerek genelleyemem fakat başta kendi yapım şirketimiz

olmak üzere İzmir’de tüm olanaksızlıklara rağmen hâlâ üretmek için çaba gösteren kişiler için bunları söyleyebilirim; biz burada daha çok olumsuz yönleri ile yüzleşmek durumunda kalıyoruz. İzmir’de özellikle uzun metraj sinema filmlerini hayata geçirmiş ve nicelerini geçirmek için çaba gösteren çok kıymetli yapımcı arkadaşlarımız var fakat onlar artık tür olarak neredeyse tamamen korku/gerilime yönelmiş durumdadır. Bu biraz da maddi olanaksızlıklardan kaynaklanmakta çünkü sponsor olarak adlandırdığımız finansörler maalesef yok. Mutlaka başka bir kaynaktan çalışarak elde ettikleri gelire film çekip sinema tutkularını içlerinde var etmeye devam ediyorlar. İmkânsızlıklar içerisinde imkân yaratmaya çalışıp burada proje üretiyorlar ve istihdam sağlıyorlar. İstanbul’da sinema sektöründeki emekçilerin çoğu İzmir çıkışlıdır fakat burada sinema alanında bir sirkülasyon olmadığı için maalesef İstanbul’a gidiyorlar. Tükendiklerini hissettiklerinde tekrar yuvaları olan İzmir’e dönüş yapıyorlar. Sizin aracılığınız ile şunu söylemek istiyorum. Gerek İstanbul’daki yapım şirketleri gerek finansörler, İzmir’in eşsiz platosuna onları davet ediyoruz. Yaz dizilerinin ilk 3 bölümle ya da yaz temalı platform filmleriyle sınırlı bırakmasınlar. Farklı yapım şirketleri gelsin ki buradaki cevher oyuncuların ve kamera arkasındaki kıymetli set emekçilerinin kendilerini gösterme alanı olsun. Bizler imkânsızlıklarla senede en fazla 1-2 film üretebiliyoruz. Bizim gibi ne pahasına olursa olsun İzmir’de bu sektörü devam ettireceğiz, diyen birkaç Don Kişot kaldık. Yel değirmenlerine karşı hâlâ savaşıyoruz. Tabii ki biz bu şehirde iş yapmak isteyen kişilere istihdam sağlıyoruz ama sayımız az olduğu için çok az kişiye dokunabiliyoruz.

Peki siz, kendinizi bir oyuncu veya yapımcı olarak nasıl tanımlarsınız? Sizi bu meslekte öne çıkaran ya da “keşke şu özelliğimi törpüleyebilseydim” dediğiniz şeyler oluyor mu?

Beni öne çıkaran şey aslında mükemmeliyetçi derecede takıntılarımın olması. Bunun için de oldukça fazla çalışırım. Çalışma saatim asla yoktur. Gece bir şey aklıma geldiyse gece üçte kalkıp notlarımı karalayıp tekrar yatarım. ‘Ya en iyisi için uğraş ya da hiç yapma’ diye bir düşüncem vardır. Bu aslında oldukça yıpratıcı ve törpülenmesi gereken bir şey gibi duruyor fakat ardında başarıyı da beraberinde getirdiği için bu törpülenme duygusundan hemen vazgeçiyorum. Tüm bunlar beni zaman zaman gergin ve öfkeli yapabiliyor. Belki bunu törpülemeyi ve daha sakin bir yapıda olmayı isterdim.

Korku filmini evde ve sinemada izleme deneyimlerini nasıl değerlendiriyorsunuz? “İyi film muhakkak amacına ulaşır.” mı diyorsunuz yoksa “Bu filmler sinemada izlenmeli.” mi dersiniz?

Özellikle korku sinemasında doğru yerde doğru zamanda sesler ve müzikler oldukça önemlidir. ‘Doğru yer ve doğru müzik’ dememin en büyük sebebi; müzikle seyircinin nasıl hissetmesi gerektiği konusunda onu kolaylıkla yönlendirebilir, seyircinin istediği ve beklediği adrenalini dozunu da isteğiniz doğrultusunda ayarlayabilirsiniz.

Bunu kocaman bir kara kutunun içinde, dev görüntü ekranının karşısında, profesyonel ses sistemi ve full konsantrasyonla izlerken yaşadığınız etkiyi artırmak açısından çok daha önemli. Evde izlediğinizde dış uyaranlar oldukça fazla olacaktır. Rahat bir ortam eşliğinde her an konsantrasyonunuzu bozabilecek türlü etken var. Bunun yanı sıra ses ve görüntü sisteminin aynı etkiyi vermemesi de kaliteli bir deneyimden uzaklaştıracak şeyler. Tüm bunlara rağmen maalesef pandemi süreciyle birlikte salon izleyicisi yerini platform izleyicisine bıraktı. Aylık bir ödemeyle bir sürü içeriğe sınırsız erişim sağlayabiliyorlar. Bu bakımdan sinema izleyici sayısında ciddi bir düşüş bulunmakta.

Biraz karamsar ve karanlık bir söylem olacak belki ama iyi filmlerin amaçlarına ulaşamadıklarına da şahit oluyoruz. Amaçlarına ulaşmanın, dokunabildiği insan sayısı da alakalı olduğunu düşünüyorum. Derdiniz var ve bunu halka arz ederek bu derdinizi onlarla paylaşıyorsunuz ki amacınıza bir nebze hizmet etsin. Ürettiğiniz şey ne kadar değerli olursa olsun paylaşmadığınız sürece pek bir anlamı kalmayacaktır. Çok kıymetli filmlerin sinemada yer alamadığını da biliyoruz. Bunun için ‘illa sinemada izlenmeli’ diye bir takıntım yok. Muhakkak izlenmeli ve çok geniş kitlelere ulaşsın diye bir takıntım var.

Sinemamızda korku türü biraz geri planda kalıyor, prestijli yönetmenler bu türde sanat ürünleri üretmiyor. Bu noktada “Korkutma yükümlülüğü” sizce saygın yönetmenlerde bir baskı oluşturuyor mu? Sizin bu konuda tahmin ettiğiniz bir neden var mıdır?

Diğer türlere nazaran sayı olarak en fazla çekilen ve vizyona giren korku/gerilim türündeki filmler. Sayı arttıkça maalesef kalite de bir o kadar düştü. Maalesef daha da kalitesizleşerek devam ediyor. Kalıplaşmış korku-gerilim seyircisinin olması yapım şirketlerinde bir rahatlama nedeni oldu. Düşük bütçe, kötü senaryo, klişelere sığınma, yaratıcılıktan ve sanattan yoksun işler yapmaya başladılar. Artık tabiri caizse eline video kayıt cihazını alan film bile diyemeyeceğimiz videolar üretip az sayıda kopya çıkmasına rağmen sinema salonlarında kendilerine yer buluyor. Tür, bu bakımdan geri kalmadan ziyade iyice değersizleşti. Korku-gerilim türünde kaliteli yapımları hayata geçiren yönetmenler mevcut fakat azınlık olarak kaldı. Bu nedenle gerek prestijli yönetmenler diye tabir ettiğimiz kişiler gerek korku-gerilim üzerine çalışmak isteyen kişiler kendilerini bu alandan geri çekiyorlar.

Bir röportajınızda Tanju Tuncel’den bahsetmişsiniz. Tanju Tuncel’in sizin hayatınızdaki önemi nedir?

Benim için çok ama çok kıymetli biriydi ve hep öyle kalacak. Elbet bir gün yollarımız yine kesişecek, biliyorum. Kendi yapımımız olan 10. Köy ‘Teyatora’ adlı komedi filmimizde kendisiyle çalışmıştık. Bizi kırmayıp Denizli’deki çekimlerimize katılmıştı. Ne mutlu ki bu vesileyle öylesine kıymetli bir ustayla tanışma şansım oldu. Onunla geçirdiğim süre zarfında usta öğreticinin ne demek olduğunu, iş etik ve ahlakını, oyunculuğun inceliklerini, oyunculuk disiplinini, nezaketi, güler yüzlülüğü ve nicelerini öğrendim. Gözlemlerime göre gün geçtikçe bunları görmek daha da zorlaşıyor. Onunla çalıştığım süre benim için her anlamda eşsiz bir atölye oldu. Bunun değerini bilerek attığı her adımın, söylediği her sözün her bir kelimesini notlarım, beynime ve yüreğime yazdım. Daha sonrasında ömrünün sonuna kadar hiç bağımız kopmadı. İyi ki de kopmadı. Gerek İstanbul’a gittiğimizde kendisini evinde ziyaret ederek gerekse sık sık telefonla konuşarak bu hiç bağı koparmadık. En son bakımevindeyken görüşmüştük. Keşke ömrü daha

uzun olsaydı ve daha çok projeye seyircilere, öğreticiliği ile daha çok bu alana gönül vermiş kişilere dokunabilseydi. Seni Çok Seviyorum. Ruhun Şad Olsun Pamuğum...

Oyuncu, yapımcı olmak isteyen insanlara ne tavsiye edersiniz? Bunu sadece entelektüel birikim açısından değil, oyuncu, sinemacı olmak isteyen fakat ailesinden destek göremeyen insanlar için de soruyorum aslında. Nasıl ikna edebilirler ailelerini :)

Yapımcılıktan ziyade Ünlü değil!!! oyuncu olmak isteyenlere elbette tavsiyelerim var. Özellikle son dönemde ne yazık ki “oyuncu olmak istiyorum” diyerek gelen kişilerin birçoğunun aslında ünlü olmak istediklerini görüyorum. Ve bu yolda umut tacirleri tarafından hem maddi hem manevi olarak oldukça fazla sömürülüyorlar. Öncelikli olarak böyle bir düşünceleri varsa bu yoldan çekilsinler ya da hedeflerini değiştirip iyi bir oyuncu olma yolunda ilerlesinler. Sektörde oyuncu olarak oldukça fazla alternatif var ve her geçen gün katlanarak devam ediyor. Bu yüzden diğerlerinden ayrılmak için iyi, daha iyi, çok daha iyi olmak durumundasınız. Fakülte yaşını kaçırdıysanız ya da sınavlara girip yerleşemeseniz bile gerçekten güvenilir ellerde iyi bir eğitimle başlayabilirsiniz. Fakat bu eğitiminiz ömrünüz boyunca devam edecek. Bunu bilerek yola çıkmalısınız. Öğrencilerime de söylediğim bir şey var; çok oku, çok izle çünkü oyuncu olmak isteyip eline kitap almayan, tiyatro oyunlarını takip etmeyen, film izlemeyen bir kitle var ve maalesef bunları yapmadan iyi bir oyuncu olmanız neredeyse imkânsız. Bugüne kadar yüzlerce kişinin dersine girmiş biri olarak şunu söyleyebilirim ki çoğu oyuncu adayı ‘olmuş’ olmak istiyor fakat kimse olmak için çaba göstermek istemiyor.

Uzaktan kolay bir süreç olarak gördüğümüz her şey aslında oldukça dikenli. Ancak bu dikenleri kendinizi her anlamda yetiştirerek aşabilirsiniz. Bu uğurda emek verip ter dökecek tüm meslektaş adaylarıma şimdiden kolaylıklar diliyorum...

Burada biraz tempoyu artıyor, EN'lerinize geçiyoruz.

En sevdiğiniz müzisyen-grup, film, yazarlar ve kitaplar?

Türk klasikleri arasından ve güncel yazarlarımızın kitaplarından birkaç tavsiye söyleyebilir misiniz?

Buna toplu cevap vermek durumundayım. Çünkü bu soruların cevaplarını tek bir şey ile sınırlandırmam pek olası değil. Her türden kitap okumaya, tiyatro oyunu ve film izlemeye, müzik dinlemeye ve şiir okumaya çalışırım. Çünkü oyuncuysanız heybenizde mümkün olduğu kadar çok ve farklı şey biriktirmek zorundasınız. Bu benim tarzım değil diyebileceğiniz pek bir şey olmuyor. Çünkü oynadığınız oyun ya da filmde sizin hiç alışkın olmadığınız bir şarkıyı söyleyebilir, bir şiiri okuyabilir, edebiyatın sonsuz denizinden bir inci tanesini kullanabilirsiniz.

Son zamanlarda okuduğunuz kitaplar arasında en beğendiğiniz hangisi oldu? E-kitaplar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Açıkçası son tiyatro oyunum çoklu kişilik bozukluğuna sahip bir kadının hikayesi olması sebebiyle arge dönemi içerisinde çok fazla psikoloji ve nöroloji türünden kitaplar okudum. Mutlaka yapacağım işin hazırlık döneminde o işle alakalı çok fazla kitap okuyup film ve video izleyip araştırma yaparım. Yeni bir oyun olduğu için son birkaç ayım bu döngüde geçti ve bu süreci hala tamamlamış değilim. Proje hayata geçse de ben hala araştırmaya bir süre devam ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse neredeyse hiç bitmiyor.

E-kitap ise pek benlik bir şey değil. O dönem hangi kitabı okuyorsam mutlaka çantamda onu her yere taşıyım. Proje olarak film varsa senaryomu, tiyatro projem varsa tiyatro metnimi mutlaka çıktığı alarak sürekli yanımda taşımaya özen gösteririm. Kitapları e-kitap olarak, senaryo ya da tiyatro metnini cep telefonundan ya da tableten okumaktan keyif almıyorum. Kitap okuyorsam yapraklarını çevirdikçe onun huzur veren kokusunu almak, senaryo ya da metnin üzerine aklıma bir şey geldikçe karalama yapmak isterim. Bu bakımdan klasikçiyim sanıyorum. Onlara dokunmak bana daha çok huzur veriyor. Aynı zamanda okuduğum kitapları ve gerçekleştirdiğim projelerin çıktılarını kitaplığım da arşivliyorum. Çünkü onları izlemek de ayrı keyif. E-kitabın şöyle bir avantajı olabilir belki, basım olarak ulaşılamayan bir eser olursa onun erişimi için kolaylık sağlayabilir. Ama sanıyorum ki ben onu da bir şekilde kağıda bastırıp kitaplığıma kaldırtırım.

Bir romanı oyuna uyarlamak isteseydiniz, bu hangi kitap olurdu? Hangi edebi eserin kumaşının sahneye uygun olduğunu düşünüyorsunuz?

Uyarlamalarda maalesef aynı etkiyi verdiğini düşünmüyorum. İlk önce kitabını okumuş daha sonra filmini izlemiş kişilerin geri dönüşlerinde hep bir doyumsuzluk hissedersiniz. Çünkü kitabı okurken yazarın tüm dünyası sınırlama olmaksızın tüm büyüleyiciliği ile birlikte sizin zihninizdedir. Onun size yansıtmak istediğinden çok daha fazlasını zihninizde süslersiniz. Yazar bir metin yazar fakat okuyan kişi sayısı kadar farklı dünya ortaya çıkar. Bunu sinemaya uyarladığınızda yapılan işlerde ana temaya bağlı kalarak çoğu zaman süslemek amaçlı oldukça fazla revize yapılıyor, bu da uyarlama işlerde ilk olarak kitabını okuyan kişinin beklentisini maalesef karşılayamıyor. Tiyatroda ise eliniz kolunuz daha da bağlı kalıyor. Örneğin; okuduğunuz kitapta şöyle bir sahne var; kadın üzgün ve umutsuz bir şekilde deniz kıyısındaki bankta oturmuş düşüncelere dalarken birden omzuna küçük bir kuş kondu. Tüm mutsuzluğuna rağmen kadının yüzünü bir tebessüm kapladı. Belki de kuş, bundan sonra başlayacak tüm güzel günlerin habercisiydi. Siz bu olayı kitapta okuduğunuzda zihninizde belki de kuşun rengini bile kendi sevdiğiniz renge dönüştürdünüz fakat tiyatrodaki bu sahnede kuşun uçarak omuzunuza konması olanaksız. Bu sahneyi başka metaforik anlatım ile vermek durumundasınız. Kısaca seyircinin bu ayrımları bilerek uyarlama işleri izlemesi ve beklentilerini o yönde oluşturması gerek.

Son olarak, Düş Art'a anlatmak istediğiniz bir şey, bir mesajınız var mı? Bu röportajda cevaplamak istediğiniz bir soruyu ve cevabını rica ediyoruz sizden.

Geçen sezon başlamış olan ve bu sezon da devam eden Amerika'nın ilk kadın seri katili olan Aileen Wuornos'un hayatını konu alan CANİ adlı tiyatro oyunumun yanı sıra bu sezonun yeni tiyatro oyunu olan AMY HUSTOY'dan bahsetmek isterim...

Çocukluğunda ve genç kızlığında yaşadığı travmalar nedeniyle çoklu kişilik bozukluğuyla mücadele eden genç bir kadının; biraz tatlı, oldukça acı ve ekşi hayat hikâyesini işliyoruz.

Oyunda AMY HUSTOY'un on beş yaşında Danimarkalı bir Müslüman kadın, otuz üç yaşında bir İngiliz genel ev kadını, yedi yaşında bir kız çocuğu ve on beş yaşında kendini erkek sanan William karakterleri bulunuyor ve oyun boyunca tek bir bedende bu karakterlerin dönüşümlerine şahit oluyoruz. Seri katil temalı gerilim türündeki CANİ adlı oyunun yanı sıra psikoloji alanına ilgisi olan tüm İzmirli tiyatroseverleri de Amy'nin hayat hikâyesine şahit olmaya bekliyoruz...Sanat evrende gördüğümüz her şey, sanatçılar bunları yansıtan aynalardır. Bu aynalara yer vererek Düş Art'a gönül vermiş, yüreği ve emeğiyle katkıda bulunan tüm aile bireylerine sonsuz teşekkür ederim. Üretimleriniz artarak devam etsin.

Bizi kabul edip sorularımıza içtenlikle cevap verdiğiniz için size çok teşekkür ediyoruz. Üretimleriniz, seyirciniz bol olsun...

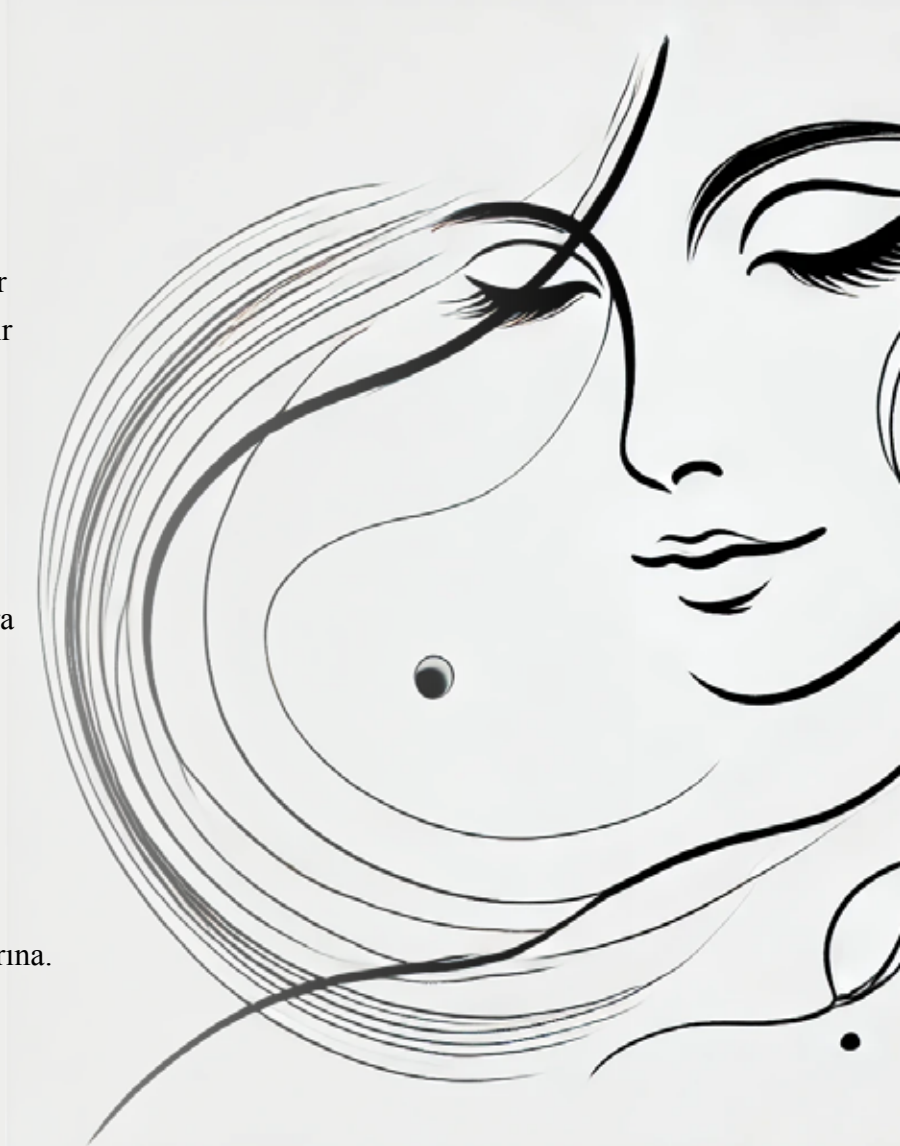

Mert Can MANTAR

© mertmantar3

Üç Yüz Altmış Beş

Nur yüzünün Œavkı
Yüreğime aksedenim
Kara gözleri değince gözlerime
Œenlendi öksüz sevdam.
Bir seni bildim on iki aydır
Bir seni duyup bir sana baktım
Bir seni tattı dudaklarım
Tadın ki tanrının meleklerini kıskandırır
Sevdamı görse Mecnun kalbinden utanır
Bir senem ne ki
Ömrümü basamak yaparım ayaklarına
Sen çık zirveye diye
Söküp at beş para etmez Œu güneŒi
Gülüşlerin ısıtsın fena gönülleri
Merhametini damlat her sabah sokaklara
GüzelleŒtirecek tek varlık sensin
Virane olmuş insanlığı unutma.
Ruhum ki senin nefesinde
Gözlerimden bak Œu evrene
Günler aylar ne ki uğruna
Üç yüz altmış beş gün değil
Üç yüz altmış beş yılım dökülsün yollarına.

Esra KOYUNCU

imza__e

Yabancı Dosta Veda

*“gömdüler beni,
öldürdükleri gibi özenle.”**

Ne de güzeldi o gece. Işıklar su gibi eriyordu gökyüzünde. Orman yine suskun zebani bahçesi... Akşam olunca karanlık yeşil gölgeler düşer yapraklardan. Bilirsin, hiçbir mevsim selamını almaz burada. Bu çemberin duvarlarıyla istemeden de olsa buluşunca hüznü yüzün, en güzel şiir olsa da tutunamaz dudaklarında.

Şöyle bir bakmış olmalısın gitmeden evvel yeryüzüne. Kurumuş betonlar arasına sıkışmış masum çocukluğun kalıntılara, kırmızıdan yeşile aniden atlayan trafik ışıklarına, yazı-tura oynayıp sürekli kandırılan Azrail'e.

Yok oldukça -belki de hiç var olmadı- dostların, dünyaya daha da çoğaldı borçların. Baktın ki, dostluklarının kirası birikmiş, bir çatı katında.

Rüzgârın sessiz duruşu, bulutsuz gökyüzünün maviliklerle geceye damlayışı... Oysa ne güzeldi o gece. Hem de en olmayacak günde! Meğer üçer dörder kaynıyormuş kâğıtların. Cisimsiz fırtınalar saklanmış havada, bir sana görünen.

Çılgınlıkla atılan kahkahaların nihayetinde, bir pencerenin kenarında yapılan son vals sarhoşluğu olurmuş. Geç öğrendim.

Yalnızlığın kutsallığı sadece başıboş bir türkü misali akıp gidermiş soytarı kalplere. Geç öğrendim.

Tükenen her yükselişin sonu yaşamak için gereken bir nefes kadar yakınmış. Bunu da geç öğrendim.

Her şeye rağmen, ne de güzeldi o gece. Şimdi bir yıldız daha parlıyor ayın hemen yanı başında.

‘22**

* Özge Dirik, Nokta Durağı, İstanbul: Ve Yayınevi, 2016, s. 103.

** S.T.'nin anısına...

Ezgi lk AYKUT

© ezgi_lk_aykut

Ben Yapradıım

Ben Yapradıım
Yağmuru çektiğimde,
toprağın kasıklarından
kainatın en eski duasını yankılarım.
Her damla,
sonsuzluğun avuçlarında
yeniden doğar bende;
yeŖil bir inançla
gökyüzüne uzanırım.

Ama sular çekildiğinde
damarlarımdan,
varlığımın özü çözülür,
ıŖıđın suskunluğunda
sapsarı bir hatıra gibi
ağacın koynuna dŖerim.

Oysa dŖŖ,
bir son değil,
yeni bir baŖlangıcın tereddddr.
rrmenin karanlığında
hayat yeniden filizlenir;
ben yaprağım,
sonsuz döngünün
sessiz tanığı.

ASMALI
SAHNE

www.babicandles.com

Düş Art[®]
OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU